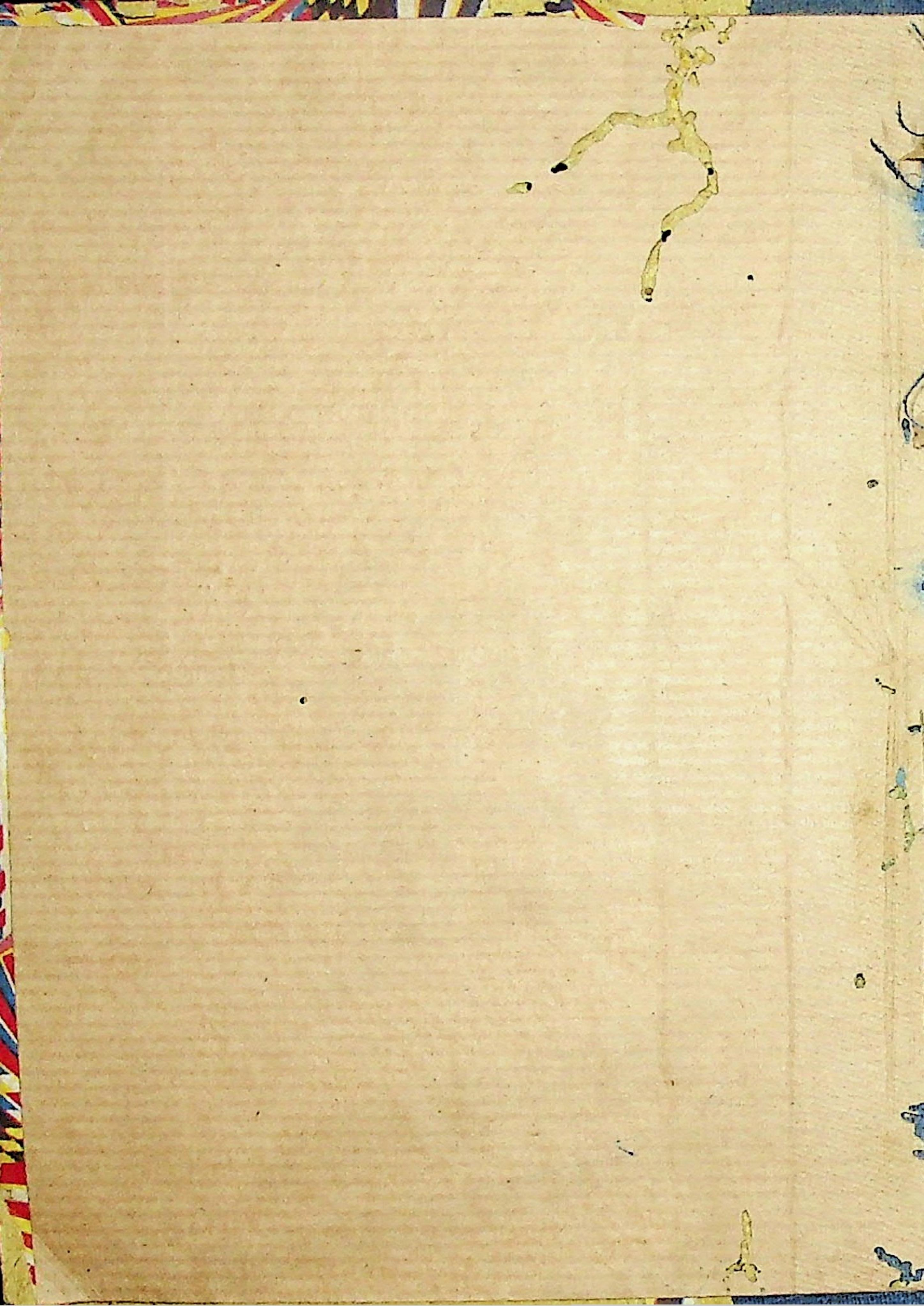

தமிழக நாட்டுப் பாடல்கள்

திரட்டியவர் :

புலவர் மு. வை. அரவிந்தன், எம்.ஓ.எல்.,

திருவண்ணாமலை.

முத்துப் பதிப்பகம்

53, பாண்டி ரோடு,

வளவனூர், (S.A. Dt.).

முதற்பதிப்பு : நவம்பர், 1970

விலை ரூ. 2 - 50

அச்சிட்டோர் : செளந்தரா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-5.

பதிப்புரை

நாட்டுப் பாடல்களுக்கு நல்லதொரு எதிர்காலம் இருக்கிறது. அப்பாடல்களின் வாயிலாகத் தமிழக வரலாற்றை உற்று நோக்குவோர் உள்ளனர்; காலத்திற்குக் காலம் மாறி வந்துள்ள பழக்க வழக்கங்களை அவற்றின் வாயிலாக ஆராய்வோர் இருக்கின்றனர்; மக்கள் இலக்கியம் என்று அவற்றைப் போற்றுவோர் தோன்றிவிட்டனர்; அப்பாடல்களின் இசையமைப்பு வடிவம் ஆகியவற்றை நோக்க இசைக் கலைஞர்கள் முன் வந்துள்ளனர்; அவற்றில் உள்ள மொழியமைப்பு சொல்லாட்சி, வட்டார வழக்கு ஆகியவற்றைக் கவனிப்போர் பெருகி வருகின்றனர். இவ்வாறு பல வேறு நோக்கங்களுடன் நாட்டுப் பாடல்கள் பயிலப்பட்டு வருகின்றன. இத்தனை வழிகளிலும் பயன் பட்டுவரும் நாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றிப் போதிய நூல்கள் வெளிவரவில்லை. ஏட்டில் எழுதாத கவிதைகள் இன்னும் பலப்பல, நாடெங்கும் உலவி வருகின்றன. நாட்டுப் பாடல்களைத் திரட்டி வெளியிடுவது நாட்டு மக்களுக்கும் மொழிக்கும் செய்யும் சிறந்த தொண்டாகும்.

நல்ல நூல்களை நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பது எங்கள் பதிப்பகத்தின் தலையாய நோக்கமாகும். வளரும் துறைகளிலும் புதிய துறைகளிலும் புகுந்து முன்னோடியாய் விளங்கவேண்டும் என்பது எங்கள் ஆசை. மக்களிடையே இலக்கியச் சுவையைப் பெருக்கவேண்டும்

என்பது எங்கள் குறிக்கோள். எங்களால் இயன்ற வரை, இந்நோக்கங்கள் நிறைவேறும் வாய்ப்புக் கிட்டும் போதெல்லாம் செயலாற்றி வருகிறோம்.

என் அன்பிற்குரிய நண்பர் திருவாளர். மு. வை. அரவிந்தன் M.O.L. அவர்கள் தமிழக நாட்டுப் பாடல்களை ஆர்வத்தோடு திரட்டி வருவதை அறிந்து நான் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு இந்நூலை வெளியிடுகிறேன். திருவாளர் அரவிந்தன் அவர்கள் முறையாகத் தமிழ் பயின்றவர்; இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுபவர்; புதுமைக் கவிதைகள் பல இயற்றிப் பரிசுகள் பெற்றவர். இவருடைய எழுத்தாற்றல் பல தமிழறிஞரால் போற்றப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய உலகில் இவருக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலம் உண்டு என்பதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இவருடைய தொடர்பு எனக்குக் கிடைக்குமாறு செய்த நண்பர்கள் திருவாளர் நரசிம்மன் B.A., B.T., திருவாளர் பெ. இராசாராமன், M.A. ஆகிய இருவர்க்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றி.

குறுகிய காலத்தில் மிக அழகாக அச்சிட்டு நூலை உருவாக்கிய 'சௌந்தரா அச்சகத்தார்'க்கு என் நன்றி உரியதாகும்.

தமிழ் மக்கள் இந்த நூலை ஆர்வத்துடன் வரவேற்பார்கள் என்றும், என்னை மேன் மேலும் ஊக்குவிப்பார்கள் என்றும் பெரிதும் நம்புகிறேன்.

வளவனூர்
28—10—70

அன்புள்ள
எம். லெட்சுமணன்

முன்னுரை

கல்லாத மக்கள் பாடும் நல்ல பாடல்களே நாட்டுப் பாடல்கள் ஆகும். நாட்டுப் பாடல்களுக்குப் பல வேறு பெயர்கள் வழங்குகின்றன. நாட்டுப்புறப் பாடல், நாடோடிப் பாடல், கிராமியப்பாடல், பாமரர் பாடல்—என்று பல பெயர்கள் உண்டு. ஆனல் இப்பெயர்களைவிட 'நாட்டுப் பாடல்' என்ற பெயரே மிகவும் பொருத்தம் உடையதாகும். நம் நாட்டில் தோன்றி வழங்கி வரும் மொழியை நாட்டு மொழி என்கிறோம். நம் நாட்டிற்கே உரிய மருத்துவத்தை நாட்டு மருத்துவம் என்கிறோம். இவ்வாறே நாட்டுத் துணி, நாட்டுப் பழக்கம் போன்ற வழக்குகளும் இம்மரபு பற்றி வந்தவையாகும். எனவே நம் நாட்டு மக்கள் பாடும் பாடல்களை 'நாட்டுப் பாடல்கள்' என்று வழங்குவதே பொருத்தமாகும்.

நாட்டுப் பாடல்கள் நல்ல பாடல்கள் என்பதை நம் நாடு உணர்ந்துவிட்டது. பல சிறு தொகுதிகளாய் அவை அச்சில் வெளிவருகின்றன. ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் நாட்டுப் பாடல்களை ஆய்ந்து பல நல்ல முடிபுகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். அப்பாடல்களைப் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்கின்றன. வானெலி அவற்றைத் திரட்டி இசையோடு

பரப்புகின்றது. ஆசிரியப் பயிற்சி மாணவர்கள் அப்பாடல்களில் நாட்டம் செலுத்துகின்றனர். திரைப்பாடல்களில் நாட்டுப் பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன.

இதற்குமுன், நாட்டுப் பாடல்களின் தொகுதி ஒன்றை நான் வெளியிட்டுள்ளேன். அந்நூலைப் போற்றி வரவேற்ற நண்பர் பலர் என் முயற்சியைப் பாராட்டினர்; ஊக்கவுரை கூறினர்; அத்தகைய பாடல்களை மேலும் திரட்டி வெளியிடுமாறு பல வகையில் உதவினர். இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் பலவற்றை என் நண்பர்களின் வாயிலாக நான் பெற்றேன். மக்கள் மொழியில்—நாட்டில் உலவும் பாடல்களாய் உள்ளவற்றில் சில எழுத்து வடிவம் பெற்றுள்ளன. திருவிழாக் காலங்களில், மலிவாகக் கிடைக்கும் நூல்களில் சில நாட்டுப் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஆனல் வாய்மொழியில் வழங்கும் பாடலுக்கும் ஏட்டில் உள்ள பாடலுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. தேசிங்குராசன் கதை, நல்ல தங்காள் கதை, மாரியம்மன் பாட்டுப் போன்றவற்றைக் கல்லாத மக்கள் பாடும்போது கேட்டால், பேரின்பம் உண்டாகிறது. கல்லாத மக்கள் பாடக்கேட்டு எழுதிய பாடல்கள் இந்நூலில் உள்ளன. இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் பலவற்றைத் திரட்டித் தந்த நண்பர்கள் அனைவர்க்கும் என் நன்றி உரியதாகும்.

இந்நூலை, முத்துப் பதிப்பகத்தார் வெளியிட முன்வந்தமை எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றது. அதன் உரிமையாளர் திருவாளர் எம். லெட்சுமணன் அவர்கள் நல்ல நூல்களை நாட்டிற்கு வழங்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வமுடையவர். அவருடைய முயற்சி வெல்லும் என்பது என் நம்பிக்கை. அவர் இன்னும் பல நல்ல நூல்களைத் தமிழ் மக்களுக்கு

வழங்கி இலக்கியப் பணி புரிய வேண்டும் என்பது என் ஆர்வம். நல்ல முறையில் இதனை வெளியிட்டமைக்கு அவருக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி உரியதாகும். இந்நூல் வெளிவருவதற்குத் தூண்டுதலாய் இருந்து, தங்களால் இயன்ற உதவிகளை எல்லாம் மனமுவந்து செய்த என் அன்பிற்குரிய இனிய நண்பர்கள் திருவாளர் பெ. இராசாராமன் எம்.ஏ., திருவாளர் நரசிம்மன் பி.ஏ., பி.டி. ஆகிய இருவருக்கும் நன்றி செலுத்த நான் என்றும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழ் மக்கள் இந்நூலை ஏற்று, எனக்கு மேன் மேலும் ஊக்கமளிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

திருவண்ணாமலை
10—4—70

அன்பன்,

மு. வை. அரவிந்தன்.

1. நாட்டுப் பாடல்கள்

அடிமை வாழ்வையும் அந்நிய ஆட்சியைம் வெறுத்த இந்திய மக்களின் நெஞ்சத்தில், சுதந்திரத் தீ கனன்று எரிந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. அறிஞரின் அறிவும், கவிஞரின் கவிதையும், எழுத்தாளரின் எழுத்தும், பேச்சாளரின் பேச்சும் அந்தத் தீயை எண்ணெய் வார்த்துத் தூண்டிவிட்டன. அதன் விளைவாகப் போராட்டமும் அடக்குமுறையும் வெவ்வேறு வடிவம் கொண்டு நாட்டை நிலைகுலையச் செய்தன. இத்தகைய சூழ்நிலையில் அமர கவிஞர் பாரதியார் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் உள்ளத்திற்கும் உணர்ச்சிக்கும் கற்பனைக்கும் நாட்டு நிகழ்ச்சிகள் யாவும் பெரு விருந்தளித்தன. அதனுல், காலங் கடந்து நிற்கும் கவிதைகள் பல தோன்றின. 1912–ஆம் ஆண்டு, பாரதியார் வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க ஆண்டாகும். அந்த ஆண்டில் தான் முப்பெரும் பாடல்களாகிய பாஞ்சாலி சபதம், குயில் பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு ஆகிய மூன்றும் உருவாயின.

ஒருநாள் காலை நேரம். பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறுர். தருமன் சூதாட

உடன்பட்டுவிட்டான். சூதுக் காய்கள் உருளப் போகின்றன. கட கட என்ற ஒலி எழப் போகின்றது. 'சூதாட்டத்தை வருணிக்கும் பாடல்களை எத்தகைய ஓசையில் அமைப்பது?' என்ற கேள்வி கவிஞர் உள்ளத்தில் தோன்றிப் பலமுறை எதிரொலிக்கின்றது. சூதுக் காய்கள் உருளும் ஓசை, சூதாடுவோர் பரபரப்பாய்ப் பேசும் பேச்சொலி, வென்றவர், மகிழ்ச்சியோடு செய்யும் ஆரவாரம்—யாவும் அவர் காதில் ஒலிக்கின்றன. இதயத்திலும் பலவகை ஓசைகள் எழுந்து, பாட்டு வாயிலாக வெளிவரத் துடிக்கின்றன. அந்த நேரத்தில் எங்கிருந்தோ ஓர் இனிய பாடல் காற்றிலே மிதந்து வருகின்றது.

'மாயக் கார னம்மா! — கிருஷ்ணன்
மகுடிக் கார னம்மா!

ஆ! என்ன இனிய பாடல்! இதைக் கேட்டதும் பாரதியாரின் உள்ளம் களிப்பு மிகுதியால் துள்ளி எழுகிறது. அவருடைய பாடலுக்கு வேண்டிய பொருத்தமான ஓசை கிடைத்துவிட்டது! காற்றிலே மிதந்து வந்த பாடலை நினைவிற்குக் கொண்டு வருகின்றார் அவர்.

மாயக் கார னம்மா! — கிருஷ்ணன்
மகுடிக் கார னம்மா!

...என்று பாடிக்கொண்டே கவிஞர் கையைத் தட்டுகின்றார்: தட்டிக்கொண்டே பாடுகின்றார்! சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அந்தப் பாடலின் இசையமைப்பு வழியாகத் தருமன் சூதாடும் பகுதிக்குரிய பாடல்கள் வெளிவருகின்றன:

'மாயச் சூதி னுக்கே — ஐயன்,
மன மிணங்கி விட்டான்!

தாயு முருட்ட லானுர் — அங்கே
சகுனி ஆர்ப்ப ரித்தான்!

என்று தொடங்கிப் பல பாடல்கள் (பாஞ்சாலி சபதம் 183-முதல் 195-வரை) இன்னிசையோடு வெளிவருகின்றன.

பாரதியாருக்குத் தக்க நேரத்தில், காற்றிலே மிதந்து வந்து உதவிய பாடல் நாட்டுப் பாடலாகும். வயிற்றுத் தீயைத் தணிக்க—பிடி சோற்றுக்காக ஊர் ஊராக—தெருத் தெருவாக—வீடு வீடாகச் சுற்றி அலையும் பிச்சைக்காரப் பெண் ஒருத்தி பாடிய பாடலே பாரதியாரைக் கவர்ந்து, புதியதோர் இசையமைப்பைத் தந்து உதவியது. இச் செய்தியைப் பாரதியாரே (பாஞ்சாலி சபதத்தின் பிற்குறிப்பில்) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'பாட்டு 183 முதல் 195 முடிய
லால லால லாலா — லாலா
லால லால லாலா

—என்ற மெட்டுள்ள சிந்துள் தெருவில் ஊசிகளும் பாசி மணிகளும் விற்பதோடு பிச்சை எடுக்கவும் செய்கிற பெண்கள்

"மாயக் கார னம்மா! — கிருஷ்ணன்
மகுடிக் கார னம்மா!"

—என்று பாடும் நடை. சூதாட்ட வருணனைக்கும், அதில் ஏற்படும் பாபரத்த வார்த்தைகளையும் செய்கைகளையும் விளக்குதற்கும் இந்நடை மிகவும் பொருந்திய தென்பது எளிதிலே காணப்படும்". பாரதியாரின் உள்ளத்தை

நாட்டுப் பாடல்கள் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன என்ப தற்கு இப்பகுதி சிறந்த சான்ருகும். மேலும் அவர் குயில் பாட்டில்,

மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினுல்,
ஊனுருகப் பாடுவதி லூறிடுந்தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்கும்
கோற்ருெடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சும் ஒலியினிலும்
சுண்ணம் இடிப்பார்தம் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
கொட்டி இசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
வேயின் குழலோடு வீணைமுதலா மனிதர்
நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்ருெலிக்கும்
பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்.

என்று பாடி, தம் உள்ளத்தை நாட்டுப் பாடல்கள் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளதை வெளியிடுகின்ருர்.

நாட்டுப் பாடல்கள், கல்லாத மக்கள் பாடுபவை என்றும், அவற்றில் இலக்கியச் சுவையோ, நயமோ இராது என்றும் நினைத்திருந்த காலம் மலையேறி விட்டது. நாட்டுப் பாடல்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது. செய்தித் தாள்களில் அப்பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன; சினிமாவில் முழங்குகின்றன; வானெலி யில் ஒலிக்கின்றன; நூல் வடிவம் பெற்றுத் தமிழ் மக்கள் கையில் தவழ்கின்றன.

நாட்டுப் பாடல்களில் பலவகையான சிறப்புக்களைக் காணலாம். அவற்றில் மனித உள்ளத்தின் ஆழத்தையும், அங்கே தோன்றி எதிரொலிக்கும் பல்வேறு இதய ஒலி களையும் காணலாம்; வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலைகளில்

எழும் இயற்கையான எண்ணத்தின் வடிவத்தைக் காணலம்; நாட்டிற்கு நாடு, இடத்திற்கு இடம், இனத்திற்கு இனம் வேறுபடும் வாழ்க்கை முறைகளைக் காணலாம்; தமிழ் நாட்டின் தெய்வங்களையும் விழாக்களையும் காணலாம்; ஆறு, மலை, வயல், தோப்பு—ஆகியவற்றைக் காணலாம். பல ஆண்டுகள் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து வாழ்ந்து பழகிய மக்களின் இன்ப துன்பங்களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் காணலாம்.

தமிழகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நாட்டுப் பாடல்கள் ஒலிக்கின்றன. அவையாவும் சிறப்பு வாய்ந்தவையே. அவற்றிற்குள் உயர்வுதாழ்வு காட்டுதல் கூடாது. யாவற்றையும் ஒப்ப நோக்கிப் போற்ற வேண்டும்; போற்றித் தொகுத்து எழுதவேண்டும்; எழுதி வெளியிட வேண்டும். அவ்வாறு செய்வது தமிழ் இலக்கியத்திற்குச் செய்யும் சிறந்த தொண்டாகும்.

தாய்க்குலம் வளர்த்த தமிழ்க் கவிதைகள்

தமிழகத்தில் கணக்கற்ற தாலாட்டுப் பாடல்கள் உலவி வருகின்றன. புத்தம் புதிய கற்பனைகளும் வளமான சொற்களும் அப்பாடல்களில் உள்ளன. அவற்றில் உள்ள இனிய ஓசையும் பொருளாழமும் கேட்போர் உள்ளத்திற்கு இன்ப மூட்டுகின்றன.

பிள்ளைக் கனியமுது ஒன்றைப் பெறுவதற்குத் தான் செய்த தவத்தைத் தாய் ஒருத்தி பாடுகின்றாள்:

ஆறுரெண்டும் காவேரி
அதுநடுவே சீரங்கம்!
சீரங்கம் ஆடி,
திருப்பாற் கடலாடி,
சீமானோட பந்தாடி,
தைப்பூசம் ஆடி — என்கண்ணே நீ
தவத்தாலே வந்தவனோ!

* * *

வெள்ளி தலைமுழுகி
வேனா நாள் தவசிருந்தேன்!
தில்லைவனம் போய் முழுக
தில்லைவனக் காளியம்மா
தீர்த்து வைச்சாள் குழந்தைகளி!

*　　　*　　　*

மாலை அரும் பெடுத்து
மடி நிறைய சரந்தொடுத்து
மகாலட்சுமி கோயிலுக்கே
மாலை எடுத்துப் பூசை பண்ணி
மடியேந்தி நின்னுங்களே!

*　　　*　　　*

காலை அரும்பெடுத்துக்
கை நிறைய சரந்தொடுத்து
கனகசபை கோயிலுக்கே
கையேந்தி நின்னுங்களே!
இரும்பாலே ஊரணியாம்
இருபுறமும் தாமரையாம்!
தாமரையின் நூலெடுத்துத்
தனிப்பசுவின் நெய்யுருக்கி
வாழெலையும் மாவிளக்கும்
வச்செடுத்த குஞ்சலரோ!

இப்படி எல்லாம் தவம் பெற்றுவந்த மகனை,

மீன்பூக்க நிலவெரிக்க
மின்னல் குலம் பெருக
மின்னலிலே காதவழி
விளையாட வந்தாயோ?

என்று கேட்கின்றாள் பெற்றவள். எவ்வளவு வளமான இனிய கவிதை இது!

தன் மகனை 'முத்து' என்று பாராட்டுகின்றாள் தாய். எத்தனை எத்தனை வகையான 'முத்துக்களை வரிசை வரிசையாகக் கூறுகிறாள்!

முத்தில் ஒரு முத்தோ
முதிர விளைந்த முத்தோ!
தேற விளைந்த முத்தோ
தில்லைக்கு உகந்தமுத்தோ!
பாண்டிப் பெருமுத்தோ
பாட்டன்மார் ஆண்ட முத்தோ!

* * *

ஆனிப் பெருமுத்தோ
அய்யாக்கள் ஆண்ட முத்தோ!
முத்து முத்து ஆத்துக்குள்ளே
மூணுத்துப் பாய்ச்சலிலே
முக்குளிச்சு முத்தெடுக்கும்
முத்துமகன் நித்திரை போ!
ஆயிரம் முத்திலே
ஆராய்ந்து எடுத்த முத்தோ!
தொண்ணூறு முத்திலே
துணிந்தெடுத்த ஆணிமுத்தோ!

* * *

வைகை பெருகிவர
வாழ்ந்தமணல் ஊறிவர
ஊறிவந்த தண்ணியிலே
ஓட்டிவந்த கட்டிமுத்தோ!

கொட்டிவைத்த முத்தோநீ
குளித்த நவ ரத்தினமோ!
கட்டிக் கரும்போ
காணிக்கை ஆணிமுத்தோ!

அருமை மகன் அழுகிருன். அழுகைக்குக் காரணம் கேட்கிருள் தாய்:

அக்கரைக்கும் இக்கரைக்கும்—என்னேயாவுக்கு

அரண்மனேயாம் பொக்கிஷமாம்!
பொக்கிஷம் ஆளவந்த
பூமானே ஆரடிச்சா?
மாமன் அடிச்சானே
மகிழம்பூச் செண்டாலே!
பாட்டி அடிச்சாளோ
பால்போடும் சங்காலே!
அத்தை அடிச்சாளோ
அல்லிப்பூத் தண்டாலே!
அடிச்சாரைச் சொல்லியழு
ஆக்கினேயும் செஞ்சிடுவோம்!

மகன் கூறும் விடை இது:

ஆரும் அடிக்கவில்லே!
ஐவிரலும் தீண்டவில்லே!
மாதா மடிதேடி
மயங்கி அழுதேனம்மா!
தாயார் மடி தேடி
தவிச்சு அழுதேனம்மா!

குழந்தையிடம் மாமன் வீட்டுப் பெருமையையும், மாமன்மார் கொண்டுவரும் சீர்வரிசைகளேயும் பெருமையோடு பாடுகின்ருள்:

தாழை ஒரு மடலாம்
தாழைசுற்றிப் பூவெடுக்கும்
தர்மரோ உன் மாமன்!
வாழை ஒரு மரமாம் - என் கண்ணே!
வாழை பூக்கிறது ஆயிரமாம்!
வாழை சுற்றிப் பூவெடுக்கும்
வண்ணமயில் உன் மாமன்!

* * *

அஞ்சு சிறை எழுதி
கொஞ்சும் திரை ரெண்டெழுதி
வாராரையா உன் மாமன்!
ஆனை தருவாராம்
அஞ்சுலட்சம் கொடுப்பாராம்
அருச்சுனரோ உன் மாமன்!

* * *

அஞ்சுதலைச் செந் நாகம்
அடங்கி இருக்கும் செந்தாழை
அஞ்சாம பூப்பறிக்கும்
அருச்சுனரோ உன் மாமன்!
பத்துத் தலைச் செந்நாகம்
படர்ந்திருக்கும் செந்தாழை
பயமில்லாமல் பூப்பறிக்கும்
பாண்டியரோ உன் மாமன்!
கப்பல் அதிகாரிதான்
கடற்கரை வியாபாரிதான்!
தோணி அதிகாரிதான்
துறைமுகத்து வியாபாரிதான்!

* * *

சாதிக்களிப் பாக்கும்
சங்குவெள்ளைச் சுண்ணும்பும்
ஏலங் கிராம்பும்
இளங் கொடிக்கால் வெற்றிலையும்
அத்தனையும் கொண்டு
அறியவந்தார் அம்மானர்

*   *   *

கட்டி விளையாடக்
காசிச் சிண்டு மணி உனக்கே!
வைத்து விளையாட
வண்ணக் கிலுகிலுப்பை
ஓட்டி விளையாட
ஓயிலா ரயில் வண்டி!
நெற்றிக்குச் சிட்டி
நிழல் பார்க்கக் கண்ணடி!
காலுக்குத் தண்டை
கைக்குக் கணையாழி
கொண்டு வந்து காண்பாக
கோதை கிளிக்கு அம்மானர்!

தாய்வீட்டுப் பெருமையைப் பாடிய பின், கணவன் வீட்டுப் பெருமையையும் பாடுகிருள்:

கண்ணுன புன்னை மரம்
காய் காய்க்கும் வன்னிமரம்!
காய்க்கிறது வன்னிமரம் – நீ
பேசுறது ராஜகுலம்!
ராஜகுலம் பேசவந்த
பெருமாள் திருப்பொருளோ!

வன்னிமரம் பூபூக்க
வரிசைமகன் கண்ணசர!

* * *

சின்னஞ் சிறுகிளியாம் – என் கண்ணே!
சிறகெல்லாம் தங்க நிறம்!
சிறகை விரிச்சாட – நீ
செல்லமகன் கண்ணசர
வண்ணச் சிறு கிளியாம்
வால் எல்லாம் தங்கநிறம்!
வாலே விரிச்சாட – எனப்பா
வரிசை மகன் கண்ணசர!

* * *

கோட்டைக்குள் கோட்டை கட்டி
கோட்டைக்கே சீட்டெழுத
குமரன் பிறந்தானே!

* * *

மேனி மகிழம் பூ
மேனுட்டுத் தாழம்பூ
கண்ணே கமலப் பூ
கண்ணிரண்டும் மல்லிகைப் பூ

* * *

தளிர்க்கொடி ராமலிங்கம்
அன்னலிங்கம் பொன்னுலே – உனக்கு
ஆபரணம் முத்தாலே!
காசி விசுவலிங்கம்

கைநிறைந்த ராமலிங்கம்!
தெற்கே ஒருகிணறு – என்னய்யாவுக்குத்
தெருவெல்லாம் பால்கிணறு!
தேனே திரவியந்தான்
தெவிட்டாத முக்கனிதான்!
வடக்கே ஒரு கிணறு
வளேவெல்லாம் பால்கிணறு
பால் கொடுங்க பழம்கொடுங்க - என் அப்பாவுக்குப்
பசியா வரம் கொடுங்க!
சிற்ருறும் வற்றி
சிறு கடலும் பாசிவற்றி
வருகிறதாம் பாலாறு,
பாலன் நீ பசியாற!

உணவுத் தொழில் கற்பனே வளத்தோடு பாடப் படுகின்றது- தாலாட்டுப் பாடலில் இத்தகைய சிறந்த இலக்கியம் இடம் பெற்றிருப்பது நமக்கு வியப்பூட்டு கின்றது.

வெள்ளிக் கலப்பை கொண்டு
விடிகாலம் ஏர்பூட்டி
தங்கக் கலப்பை கொண்டு
தரிசுழுகப் போருராம்!
மாம்பழத்தைக் கீறி
வயலுக்கு உரம்போட்டு
தேன்பாய்ந்து நெல்விளேயும்
செல்வமுளார் புத்திரனே!

* * *

வெள்ளித்தேர் பூட்டி
மேகம்போல் மாடுகட்டி
அள்ளிப் பாடியளக்கும்
அதிட்டமுள்ளார் புத்திரனே!
சம்பா விதைபாவி
சருகு சம்பா நாத்துவிட்டு
பிடித்து விதைபாவி
பெருங்கடல் தீர்த்தம்வந்து
வாரி விதைபாவி
வைகைநதித் தீர்த்தம் வந்து
சரஞ்சரமாய் நெல்விளையும்
சமுத்திரம்போல் போர் ஏறும்!
கொத்துக் கொத்தாய் நெல்விளையும்
கோபுரம்போல் போர் ஏறும்!
கட்டுக் கலம் காணும்
கதிர் உழக்கு நெல் காணும்!
அடித்துப் பொலிதூற்ற
அதுவும் கலம் காணும்!
பொன்சுளகு கொண்டு
பொதி தூற்றி நிற்பாராம்!
பொன்மரக்கால் கொண்டு
பொதியளந்து நிற்பாராம்!
ஆனை கட்டிப் போரடிக்கும்
அம்மானர் சேனைதலம்
குதிரை கட்டி போரடிக்கும்
கோடிப் பேர் சேனை தலம்
மாடுகட்டிப் போரடிக்கும்
மாமுடிமார் சேனை தலம்
அம்மானர் செய்களிலே
அவலுக்கு நெல் எடுத்து

பள்ளிதனைக் கூட்டி
பதமாக அவல் இடித்து
இடைச்சி தனைக் கூட்டி
இலைபோல் அவல் இடித்து
அவள் அழகைக் கண்ட தம்பி — நீ
அழுகை மறந்தாயோ!

வளமான நெஞ்சத்திலிருந்து பிறந்த வளமான கவிதைகள் இவை!

சிறுவர் பாடல்கள்

"ஆறு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற பாட்டு எட்டுவரி, பத்து வரிகளுக்கு மேற்படாமல் இருக்கவேண்டும். கூடுமானவரை ஒவ்வொரு வரியோடு ஒரு வாக்கியம் முடிந்துவிட வேண்டும். நாலுவரி, எட்டு வரிகளுக்கு ஒரு வாக்கியம் இருந்தால் மூச்சுப் பிடித்துப் பாடவும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவும் குழந்தைகளால் இயலவில்லை. பாட்டு வேடிக்கையாய் இருந்தால் நன்கு சுவைத்து பாடுகிறார்கள். தெரிந்த ஒரு பொருளைப் பற்றி எளிய சொல்லிலே, இனிய சந்தத்திலே பாடினால், மனத்திலே எளிதில் பதித்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள். முதலில் வந்த சொற்றொடர்களே மீண்டும் மீண்டும் பல்லவிபோல் வந்தால், அவர்களது குதூகலம் அதிகமாகிறது. பூனையைப் பூனையக்கா என்றும், குரங்கைக் குரங்கார் என்றும் பாட்டிலே வைத்துப் பாடுவது; கேள்வி-பதிலில் பாட்டை அமைப்பது... இவை எல்லாம் மிகச் சிறு குழந்தைகளின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவருகின்றன."

இத்தகைய இயல்புகளோடு, நாட்டுப் பாடல்களில் வழங்கிவரும் சிறுவர் பாடல்கள் உள்ளன. அவை

பரம்பரை பரம்பரையாகத் தமிழகத்தில் உலவி, அழியா வாழ்வு பெற்று விட்டவை. அவற்றை இனி வரும் பரம்பரையும் பாடி மகிழும்.

காக்கா காக்கா கண்ணுடி
காசுக்கு ரெண்டு பம்பாயி!
தட்டி ஓட்டு வண்டியை,
தஞ்சாவூர் போகலாம்!
லட்டு மிட்டாய் வாங்கலாம்
பிட்டுப் பிட்டுத் தின்னலாம்!
வெள்ளைக் காரன் மெத்தையிலே
தாவித் தாவிக் குதிக்கலாம்!

என்ற பாட்டை நாட்டுப் புறத்தில் சிறுவர்கள் பாடி மகிழ்கின்றனர்.

சடுகுடு ஆட்டத்தின் போது பாடும் பாடல் இது:

நான் தாண்டா வீரன்!
நல்ல முத்துப் பேரன்!
வெள்ளிப் பிரம் பெடுத்து
விளையாட வந்தேண்டா!

கேட்பவரைச் சிரிக்க வைக்கும் பல பாடல்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

அப்பா சுடலை முத்து,
எப்போ கலியாணம்?
காடு விளையட்டும்;

அழ. வள்ளியப்பா, குமுதம், பக்கம்–28 ஆகஸ்டு 10, 1961.

கண்டாங்கி நெய்யட்டும்;
சிறுக்கி சமையட்டும்;
சித்திரை மாதத்திலே
செல்வக் கலியாணம்!

* * *

அத்திப்பழம் விற்குதடி தனக்கோட்டி!
அம்மாகிட்டே சொல்லாதேடி வெள்ளைப் பாப்பா!
மேல்மேல் கொப்பு எங்கே வைச்ச?
மாமன் பொட்டியிலே மறைச்சு வைச்சேன்!

* * *

பட்டாளத்தான் கத்தியிலே பளபளப்பில்லே!
பண்டாரத்தான் தோப்பினிலே பூவுமே யில்லே!
நேத்தறுத்த சாவலிலே ரத்தமுமில்லே...என்
புத்திகெட்ட மச்சானுக்கு வெட்கமுமில்லே!

தெய்வப் பாடல்கள்

நாட்டுப்புற மக்கள் தெய்வத்தின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை உள்ளவர்கள்; எதையும் தெய்வத்தை நினைத்து வணங்கித் தொடங்குவார்கள்; கோயிலில் திருவிளக்கு ஏற்றி வைத்து வணங்கி, பின் வருமாறு பாடுகின்றனர்.

திருவிளக்கு நாயகியே!
தேவி கன்ன னூராளே!
மணிவிளக்கின் மேலிருந்து
மாதாவே கொஞ்சுமம்மா!
விளக்கிற் குடியிருந்து,
மெல்லியரே கொஞ்சுமம்மா!
திருவிளக்கின் மேலிருந்து,
தேவியரே கொஞ்சுமம்மா!

திருவிளக்கில் தெய்வம் குடி இருந்து, நன்மை செய்து வருவதாய்த் தமிழ் நாட்டு மக்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக நம்பி வழிபட்டு வருகின்றனர். அத்தகைய நம்பிக்கையில் மலர்ந்ததே அப்பாடல்.

பிள்ளையாருக்குப் பலவகையான தின்பண்டங்களைப் படைத்து வழிபடுவது வழக்கம். பிள்ளையார் அவற்றை வயிரார உண்ணுவதாய்க் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

கடலைபொரி அவல்பயறு
கரும்பும் இளநீரும்
கற்கண்டு சீனியுடன்
அப்பம் அதிரசமும்
வடைதோசை பணியாரம்
வரிசைப் பலாச்சுளையும்
வாகான எள்ளுருண்டை
குடவயிறு தனில்நிறைய
அமுதுகொள்ளும் பரனே''

என்று பிள்ளையாரை அன்புடன் அழைத்துத் தம் குறையை எடுத்துரைப்பர்.

தெய்வம் மனித உருவில் வருவதாயும், தம் கண் முன் நடப்பதாயும் மக்கள் நம்புகின்றனர்.

தங்கப் பிரம்பெடுத்துத்
தாவி நடந்தாராம்!
வெள்ளிப் பிரம்பெடுத்து
வீசி நடந்தாராம்!

என்ற பாடல் அத்தகைய நம்பிக்கையில் மலர்ந்ததாகும்.

அழகர்மலைத் தேரோட்டமும், காவடி விழாவும் காண்பவர் கண்ணைக் கவரும் வகையில் அமைகின்றன. அவற்றைக் கண் குளிரக் கண்ட ஒருவர்,

ஆறுகால் நூறு சட்டம்
அழகர்மலைத் தேரோட்டம்!
வெட்டவெளிப் பொட்டலிலே
ஆறுலட்சம் காவடியாம்!—நான்
தேர்பார்க்க வேணுமின்னு
தேங்குதய்யா காவடியும்!

—என்று உணர்ச்சி பொங்கப் பாடுகின்றார்!

சீதைக்கும் இராமருக்கும் நடைபெறும் திருமண விழா, பாடலில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது:

சீதைக்கும் ராமருக்கும்
சீரான கல்யாணம்!
காசி விசிறிவரும்
கல்யாண ராமருக்கே!
சீர்காழி மேளம்வரும்!
சிதம்பரத்து மாலைவரும்!
சத்திரமாம் சாவடியாம்!
தங்கத்தால் கூடாரமாம்!

காதல் வாழ்க்கை

நாட்டுப் புறத்தில் வாழும் எளிய மக்களின் நெஞ்சத்தில் தூய காதல் மலர்ந்து வீசுகின்றது. காடு கழனிகளில் வேலை செய்யும்போது, ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பழகி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் காதலுக்குப் பணமோ, சாதியோ, சமூகக் கட்டுப்பாடோ மிகுதியாகத் தடை போடுவதில்லை. அவர்கள் காதல் நெஞ்சத்தின் எதிரொலி நாட்டுப் பாடல்களில் தெளிவாகக் கேட்கின்றது,

முன்னாலே போறவரே!
முண்டாசுக் காரரே!
பின்னாலே வாரேன்;
பேசாமல் போறீரே!
ஏங்கி ஏங்கி வாராளே
-ஓம்புள்ளே சுப்பாயி!
ஏன் என்று கேளாயோ-ஏ சுப்பா!
வாழ்ந்தாலும் வாழணும்!
வகையோட வாழணும்!

தாழ்ந்தாலும் தாழணும்!
தரமுடனே தாழணும்!
சொன்னயே சொன்னயே
சொக்கவைக்கச் சொன்னயே!
சொன்னபடி செஞ்சாயா?—ஏ சுப்பா
சொன்னபடி செஞ்சாயா?

என்று சுப்பாயி சுப்பனைக் கேட்கின்றாள். அதற்குச் சுப்பன் கூறும் விடை இது:

பின்னலே வாரபுள்ளே!
செவத்த புள்ளே சுப்பாயி!
முன்னலே என்ன சொன்னேன்?
ஏ, புள்ளே சுப்பாயி!
தன்னலே பின்னலே
வாரபுள்ளே சுப்பாயி!
சொன்னலே செஞ்சிடுவேன்!
ஏ புள்ளே சுப்பாயி!

என்று சுப்பன் உறுதிமொழி கூறுகின்றான். உடனே சுப்பாயி,

கதுரருவா கையில் வச்சுச்
சதுராடிப் போற மச்சான்!
வெதையும் வெதைச் சாச்சு!
ஊரடங்கும் வேளையிலே
உள்ளங்கள் கூடையிலே
என்னென்ன சொன்னய் நீ!
ஏங்கவைச்சு நிக்காயே!

என்று முன்பு சொன்னவற்றை எல்லாம் நினைவூட்டு கின்றாள்.

ஆடியிலே ஆடை வாங்கி
ஆவணியிலே தாவணி வாங்கி
ஆடியிலே தேருபார்ப்போம்—பூவு
சூடியே சுத்திடுவோம்!

என்று கூறிப் பொறுத்திருக்குமாறு சுப்பன் கூறுகின்ருன். மேலும்,

தை பிறந்தால், வழி பொறக்கும்
தரணிஎல்லாம் பூ பூக்கும்!
சம்பா நெல்லுக் குத்திடுவோம்!
கம்மாஞ்சோறு தின்னுடுவோம்!

* * *

கட்டான கட்டுக் கட்டி
பட்டான பட்டுக் கட்டி
சிட்டாகச் சேலைகட்டி—கண்ணைக்
கொட்டாம பாத்திடுவோம்!
[1]மருதை பார்த்திடுவோம்
[2]குருதை வாங்கிடுவோம்!
[3]விருதை போயிடுவோம்—கூடி
இருகை சேர்த்திடுவோம்!

என்றெல்லாம் கூறி அவளைக் கற்பனை உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்ருன்.

கிடைப்பதற்கு அரிய சுப்பாயி தனக்குக் கிடைத்ததை எண்ணிக் களிக்கிருன் சுப்பன். அந்தக் களிப்பில் மலர்கின்றது பாடல்:

---

1. மதுரை 2. குதிரை 3. விருதுநகர்

ஆனமலை யோரம்
பறவைக்கு நான் கண்ணி வைச்சேன்!
பறவைவிழும் கண்ணியிலே
பருவப்புள்ளே நீவிழுந்தாய்!
தேடிப் பிடிச்சேனே!
கிடைக்காத மாங்கனியே!
பாடிப் புவழ்ந்தாயே!
பருவப்புள்ள சுப்பாயி;

தான் மஞ்சள் அறைச்சுக் குளிந்தபோது மதிலேறிப் பார்த்ததை நினைவூட்டி தன்னைக் கைவிடாதே என்று வேண்டிக்கொள்கிறன் சுப்பாயி:

மஞ்சளறைச்சுக் குளிக்கையிலே
மதிலேறிப் பார்த்த மச்சான்!
கண்ணைக் கொடுத்தாயே!
கணக்கறிஞ்சு சிரிச்சாயே!
பாடிக் கெடுக்காதே-ஏமச்சான்
வாடியே போயிடுவேன்:

தன் காதலியின் சிறப்பைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன் ஒருவன்,

ஓடுகிற தண்ணீரின்
உள்ளே மனல் சேறுண்டு!
சந்திரர்க்கு மாசுண்டு
சற்றே கறுப்புமுண்டு!
ஆலால கண்டருக்கு
அண்டங் கருப்புமுண்டு!
மயிரே கறுப்பொழிய
மற்றக் கறுப்புமில்லை.
புருவம் கறுப்பொழியப்
பின்னே கறுப்புமில்லை!

தன் காதலியைப் பிரிந்து தன்னால் வாழ இயலாது என்பதை உறுதியாக எடுத்துக் கூறுகின்றான்,

செத்து மடிஞ்சாலும்
செலவழிஞ்சு போனாலும்
செத்த இடந்தனிலே
செங்கழுநீர்ப் பூ பூப்பேன்.
மாண்டு மடிஞ்சாலும்
வைகுந்தம் போனாலும்
மாண்ட இடந்தனிலே
மல்லிகைப்பூ பூப்பேன்!
பஞ்சணை மெத்தையிலே
படுக்கை மலர் நான் ஆவேன்!
கொண்டைக்குப் பூ ஆவேன்
கொசகத்திற் பையாவேன்!
நெற்றிக்குப் பொட்டாவேன்!
நீலவிழி மையாவேன்!
முந்தாணித் தொங்கலிலே
முள்ளாகி ஒட்டுவேன்யான்!
காலுக்கு மெட்டாவேன்!
கைவளையல் நான் ஆவேன்!

களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ளாள் அவள். களவு ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டு நாடறிய உற்றார் உறவினர் அறியத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழுமாறு மூதாட்டி ஒருத்தி அவளுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள்:

சிற்றாற்றங் கரை தனிலே
சிறுமணல் கொழிக்கும் பெண்ணே!
உற்றார் அறியாமல்
உறவாட வல்லயோ?

தட்டார் அறியாமல்
தாலி பண்ண வல்லயோ?
அடுப்புப் புகையாமல்
ஆக்கிவிட வல்லயோ?

என்று கேட்பதில்தான் எத்தனை பொருள் அடங்கியுள்ளது!

தன் அத்தை மகனைக் கேலி செய்து பாடுகின்றாள் ஒருத்தி.

பாட்டைப் படிச்சுவச்சு
பானையிலே போட்டுவச்சேன்!
பாட்டறியா அத்தைமகன்
பானையோடு தூக்கினானே!
கதையைப் படிச்சுவச்சு
கலயத்திலே போட்டுவச்சேன்!
கதையறியா அத்தைமகன்
கலயத்தோடே தூக்கினானே!

அதைக் கேட்டிருந்த அத்தை மகன் அவளைக் கேலி செய்து பாடுகிறான்.

அத்தை மகள் மத்தாணி
அவல் இடிக்கிற குந்தாணி!
மாமன் மகள் மத்தாணி
மா இடிக்கிற குந்தாணி!

கணவனுக்கு மனைவி அறுசுவை உணவை ஆக்கி அன்புடன் உண்பிக்கின்றாள்:

பண்டத்தைக் கழுவி,
பனிநீர் உலைவார்த்து
முத்துப்போல் சோறு

வடித்தாள் இளங்கொடியாள்!
அத்தி விறகொடித்துத்
தித்திக்கப் பால்காய்ச்சிப்
புத்துருக்கு நல்லநெய்யும்
பொன்போல் பருப்புகளும்
அதிரசமும் தேன்குழலும்
அறுசுவைப் பண்டங்களும்
பத்துவிதக் கறியும்
பதினெட்டுப் பச்சடியும்
எட்டுவகைக் கறியும்
இயல்பான பலகுழம்பும்
முப்பழமும் சார்க்கரையும்
அப்பளமும் தான் படைத்து
ஆயாசம் தீரவே
பாயாசம்தான் கொடுத்தாள்.

எளிய குடும்பத்தில் பிறந்த பெண் ஒருத்தி, தானே முயன்று பண்ணிய பணியாரத்தைத் தன் கணவன் விருப்பத்தோடு உண்பதைப் பூரிப்புடன் கூறுகின்றாள்:

பச்சை நெல்லு குத்தி
பச்சரிசி மாவிடிச்சி
பணியாரம் பண்ணி வைச்சேன்!
பணியாரம் தின்னும் போது
பார்வை என்மேலே—மாமனுக்குப்
பார்வை என்மேலே!

திருமணப் பாடல்கள்

திருமண நிகழ்ச்சிகளையும், அங்கு நடக்கும் பல்வேறு சடங்குகளையும் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்கள் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மணமக்களை வாழ்த்தும் பாடல்கள் கருத்தாழம் உடையவை.

நாளது குறித்து
நல்விருந் துண்டு
வாழ்வது மங்கைக்கு
மனமது குளிர்ந்து
நாளைத் திங்கள்
நற் கலியாணம்!

என்று தொடங்கும் பாடல் திருமண நிகழ்ச்சிகளை முறையாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

பிடிபிடி வெற்றிலே!
பிடிதனிற் பிடித்து
பாக்கு வெற்றிலே

பலபேர்க்குக் கொடுத்து,
அன்னமும் தேனும்
அணிவோர்க்கும் கொடுத்து,

தொடங்குகின்றனர் திருமணத்தை. பின்னர்,

மிக்க மாப்பிள்ளையை
விரிதனில் இருத்தி,
பெரிய கலத்தில்
பிரபல மாக
உரிய அரிசி
ஒரு மூன்று வள்ளம்
முக்காலி தன்னில்
முகூர்த்தமாய் வைத்து,
பாரிய வெல்லம்
பாக்கு வெற்றிலையும்

* உதவியவர்: சோமலெ.

வரிசை குறையாமல்
மதிப்புடன் வைத்து

செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் செய்கின்றனர். அடுத்த நிகழ்ச்சியாக,

நாற்காத முள்ள
நகரிலுள்ள பந்தலுக்கு
ஐங்காத முள்ள
அகலமுள்ள பந்துலுக்கு
அன்னங்கள் நின்று
அலங்கரிக்கும் பந்துலுக்கு
தும்பிகள் நின்று

துவண்டாடும் பந்துலுக்கு
வண்டுகள் நின்று
மனங்குளிரும் பந்துலுக்கு
இன்பமுடன் மாப்பிள்ளையை
இருத்தினர் மணவறையில்!

இனி, மனமகளை அழைத்து ஆடை அணி தந்து சிறப்பிக்கின்றனர்:

இணையோங்கு மங்கையரை
ஏந்திழையைத் தானழைத்து,
மந்தாரை மல்லிகையும்
மருக்கொழுந்து மாலையிட்டு,
சந்தனம் புனுகு
சவ்வாது மிகப்பூசி
முல்லை இருவாட்சி
முனைமுறியாச் சண்பகப்பூ
தண்டைமாலை கொண்டைமாலை
சொர்ணமாலை தொடைமாலை
ஆடை ஆபரண
அலங்கிருதம் செய்தபின்பு
பொட்டுமிட்டுப் பொன்முடித்துப்
போதவே அலங்கரித்து,
பட்டமினிக் கட்டினர்
பாரிலுள்ள தாமரைக்கு!

பெரியோரும், உற்ருர் உறவினரும் தேவரும் குழுமி இருக்கத் திருமணம் சிறப்பாக நடக்கின்றது.

நிட்டமுடன் பேழைதனில்
சோறு நிறை நாழிவைத்து
நட்டுமுட்டுத் தான்முழங்க
நாட்டார் சபைக்குவந்து

அத்தனை பேரும்
அனைவோரும் வந்திருங்க,
தாய்மாமன் முன்னே
தவறாமல் பொட்டுமிட்டு
ஆடை ஆபரணம்
அழகுடன் பூண்டு
அம்மி வலமாக
அரசாணி முன்னாக
ஆயிரம் பெருந்திரி
அதுவும் வலமாக
நாக்கரசு நாட்டி
நல்ல முகூர்த்தமிட்டு
பேய்க்கரும்பு நாட்டி
பிரமனது வைத்து,
சந்திரரும் சூரியரும்
சபையோரும் தானறிய
இந்திரனார் நல்லதங்கை
இணையோங்க மாலையிட்டாள்!

திருமணத்திற்கு வந்த பெரியோர் மணமக்களை வாழ்த்துகின்றனர்:

ஆல்போல் தழைதழைத்து
அருகதுபோல் வேரூன்றி
மூங்கில்போல் கிளைகிளைத்து
முசியாமல் வாழ்ந்திருக்க!
பார்த்தவர்கள் எல்லோரும்
பதினாறும் பெற்றெடுக்க
கேட்டவர்கள் எல்லோரும்
கிளைகோத்திரமாய் வாழ்ந்திருக்க!

திருமணமானபின், பெண்கள், மணமக்களை உட்காரவைத்துக் பாட்டுப் பாடுவர்; மணமகன் தங்கை மணமகளைக் கேலி செய்தும், மணமகள் தங்கை மணமகளைக் கேலி செய்தும் பாடுவர். மணமகளின் தங்கை பாடும் பாட்டு இது:

சம்பந்தம் சம்பந்தம்...எங்கள்
தலைமுறையாய்ச் சம்பந்தம்!
சம்பந்தம் செய்யவந்த
சமர்த்தன்மார் கோடியுண்டு!
பெண்ணின் பெருமைகளும்
பேரன்மார் வீரியமும்
பணத்தின் பெருமைகளும்
பாட்டன்மார் கீர்த்திகளும்
மேலான உத்தியோகம்
மேலெழுந்த தன்குலந்தான்!
பேரான உத்தியோகம்
பேஷ்கார் தாசில்தார்
ஐவர்கள் குலத்துதித்த
ஏந்திழையை மாலையிட
என்னபாடு பட்டார்
இந்திரனூர் உங்கள் அண்ணன்!

என்று பாடி, மாப்பிள்ளை பட்டபாட்டை இன்னும் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றாள்:

மாமா மகளையே
மாலையிட வேணுமென்றார்!
இல்லைஎன்று சொன்னால்,
ஏற்றிடுவேன் சந்நியாசம்

காவி நனைப்பேன் என்றார்!
காசிக்கும் போவேன் என்றார்!
மாமா மகளையே
மாலையிட வேணுமென்றார்!
எனக்குத் தரவேணும்
இதுவே தருணம் என்றார்!
வேறே பெண்வேண்டாம்
வேண்டாம் காண் கல்யாணம்
அசலூரு பெண்ணுக்கு
ஆசையில்லை என்றுசொன்னார்!
பால்செம்பெடுப்பேன் என்றார்!
பரதேசம் போவேன் என்றார்!

மணமகனையே கேலி செய்து பாடுவதும் உண்டு. அத்தானைக் கேலி செய்து மைத்துனி பாடல் இது.

கவலையால் அத்தான்
கன்னியாரி சென்றீரோ
கன்னியாரி தேவியிடம்... உங்கள்
கவலையை மொழிந்திரோ?
கல்கண்ட இடமெல்லாம்
காணிக்கை இட்டீரோ!
காணக் கருங்குழலாள்
கன்னிகையாள் எங்கள் அக்காள்!
வீணை தனை எடுத்து
விரலால் ஒலி எழுப்பி
உத்தமியாள் பாடுவதை
ஒதுங்கி நின்று கேட்டீரோ!
பைங்கொடியாள் பாடுவதைப்
பதுங்கி நின்று கேட்டீரோ!
பாட்டின் அழகிலே

பைங்கொடியே வேணுமென்றீர்!
குரலின் இனிமையிலே
குலக்கொடியே வேணுமென்றீர்!
உங்கள் இரக்கத்தைப்...பார்த்து
எல்லோரும் சம்மதித்தோம்!
ஈசன் அருளால்...எங்கள்
ஏந்திழையைக் கைப்பிடித்தீர்!
செய்தோமே கல்யாணம்
சிரஞ்சீவியாய் இருங்கள்!

...என்று வாழ்த்துடன் முடிகிறது பாடல்.

பிறந்த பெண் போகின்றாள்!

திருமணமானபின் மணப்பெண் தாய்வீட்டை விட்டுத் தன் புதுவீட்டிற்குப் போகின்றாள். தன்னைப் பெற்று வளர்த்துச் சீராட்டி வந்த தாய் தந்தையரை விட்டுப் போகின்றாள்; பிறந்த ஊரை மறந்து உற்றார் உறவினரைப் பிரிந்து போகின்றாள்; உடன் பிறந்தாரையும் தோழியரையும் பிரிந்து புதிய சூழ்நிலைக்குப் போகின்றாள். போகின்ற இடத்திலே அவள் பெருமையோடு வாழ வேண்டும், சிறப்போடு வாழ வேண்டும் என்ற வேட்கையோடு உறுதியான நம்பிக்கையோடு போகின்றாள்; நம்பிக்கையான எதிர் காலத்தை நோக்கி ஒவ்வொரு அடியையும் மெல்ல மெல்ல எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போகின்றாள்; ஆயிரம் ஆயிரம் உணர்ச்சி வெள்ளம் அலைமோத, எண்ணற்ற நினைவலைகள் பின்னிப் படர, சொற்களால் சொல்ல முடியாத இன்பமும், துன்பமும் கலந்த நினைவோடு அவள் போகின்றாள். பிறந்த வீட்டைப் பிரிந்துவரும் துன்பம் ஒருபுறம்...எதிர் கால வாழ்வோடு கலந்து மகிழும் இன்பம் ஒருபுறம்!

ஓலையக்கா கொண்டையிலே
ஒருசாடு தாழம்பூ!
தாழம்பூச் சிற்றுடை
தலை நிறைய முக்காடு!
தான்போட்ட சிந்தாக்கை
தான்கழற்ற மாட்டாமல்
தாயோடு சீராடி
தான்போறாள் ஓலையக்கா!

பிறந்த வீட்டிலிருந்து இவ்வாறு புறப்படுகின்றாள் ஓலையக்கா.

நாழிநாழி நெல்லுகுத்தி
நடுக்கிணற்றில் பொங்கல்வைத்து
நாட்டாரைக் கூட்டமிட்டு
நடந்து போறாள் ஓலையக்கா!
கும்பந் தலையிலே
கோடாலி தோளிலே!
வன்னி மரம்பிளக்க
வருகிறாளாம் ஓலையக்கா!

தாய் வீட்டார் தந்த வரிசைகளையும் பரிசுப் பொருள்களையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகின்றாள்.

ஓலையக்கா கொண்டையிலே
ஒருசாடு தாழம்பூ!
தாழம்பூச் சுற்றிவரத்
தாம்பாளங் கொட்டிவரக்
கட்டை தளதளென்ன
கண்ணாடி மினுமினுக்க,
பொழுது தளதளென்ன
புறப்பட்டாளாம் ஓலையக்கா!

* * *

சாடு—கூடை.

அஞ்சடுக்குச் சட்டுவமாம்!
அரும்பேத்த மண்டபமாம்!
கொண்டெடுக்க மாட்டாம
குடிபோகிருள் ஓலையக்கா!

குதிரை முதல் கோழிவரை எல்லாப் பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கொத்தளத்தார் குடை பிடிக்கச் செல்கின்ருள்.

பொரும்பி யடியிலே
பொறிக்கோழி மேய்கையிலே
பொரும்பி யலைகொட்ட
போருளாம் ஓலையக்கா!
தகரை யடியிலே
தன்கோழி மேய்கையிலே
தகரையலை கொட்டத்தான்
தான்போருள் ஓலையக்கா!
அவரை சலசலன்ன
ஆடிமீன் ஓடிவர
குதிரை எல்லாம் கொஞ்சிவரக்
கொத்தளத்தார் குடைபிடிக்க
மேளுட்டு ஓலையக்கா
மேற்கே குடிபோருள்!

தாய்வீட்டார் இவ்வளவு சீர்வரிசை தந்தும், ஓலையக்காவின் நெஞ்சம் நிறையவில்லை. மஞ்சளும் மாலையும் சேலையும் குறைவாக உள்ளன என்று மயங்குகின்ருள்; சிணுங்குகின்ருள்:

மஞ்சள் அறுபதென்பாள்
மயிர்க்கோதி முப்பதென்பாள்!

மஞ்சள் குறைச்சலென்னு
மயங்குருளாம் ஒலேயக்கா!

* * *

மாலே அறுப தென்பாள்
மயிர்க்கோதி முப்பதென்பாள்!
மாலே குறைச்சலென்னு
மயங்குருளாம் ஒலேயக்கா!

* * *

சிலே அறுபதென்பாள்
சிற்ருடை முப்பதென்பாள்!
சீலே குறைச்சலென்னு
சிணுங்குருளாம் ஒலேயக்கா!

தான் பிறந்த வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த சீர் வரிசைகளே எல்லாம் புகுந்த வீட்டுப் பந்தலிலே கொண்டுவந்து வைக்கின்ருள்:

பாக்குப் பதின்கலமாம்!
பச்சரிசி முக்கலமாம்!
எண்ணெய் இரு நாழி;
இளந்தேங்காய் பத்தெட்டு;
இத்தனேயும் கொண்டுவந்து
இறக்கிஞள் பந்தலிலே!

பந்தலிலே புதுமணல் பரப்பிச் சீர்வரிசைகளே எடுத்து வைக்கிருள்:

கடுகாம் சிறுமிளகாம்!
காரணத்துக் கற்பூரமாம்!
நடுவே மணல் பரப்பி

நல்லோலை புல்லோலை
நாட்டுப் பனையோலை
பேழைகொண்டு வருவாளாம்!

புது வீட்டில் குடி புகுந்து ஓலையக்கா சமைக்கத் தொடங்குகிறாள்:

முச்சிவைத்து முறம்வைத்து
மூன்றிற்கு ராட்டைவைத்து,
பானை கரி கழுவி,
பன்னீர் உலை வைத்து,
தென்னல் அரிசியைத்
தீட்டிச் சமைத்துவைத்து
ஆக்கினாள் சோறுகறி
அலரிப்பூத் தன்னிறமாய்!
பொங்கினாள் சோறுகறி
பொரசம்பூத் தன்னிறமாய்!

இவ்வாறு 'பெண்' ஒரு வீட்டில் பிறந்து வளர்ந்து தக்க வயது வந்ததும் இன்னொரு வீட்டிற்கு வந்து தன் வாழ்க்கையை அங்குள்ளவர்களோடு பிணைத்து அவர்களோடு கலந்துவிடுகின்றாள்! மலையிலே பிறக்கின்ற ஆறு கடலில் கலந்து விடுவது போன்றது இது!

இப்பாடல்கள் யாவும கொங்குமாவட்டத்தில் வழங்குபவையாகும்.

கண்ணீரில் பூத்த கவிதை மலர்கள்

ஒப்பாரிப் பாடல்கள் கண்ணீரில் பூத்த கவிதை மலர்கள் ஆகும். துன்புற்று நலியும் பெண் உள்ளத்தில் பிறக்கும் அப்பாடல்கள் கேட்பவர் நெஞ்சத்தை நெகிழச் செய்யும்.

அருமையாய் வளர்ந்த பெண் ஒருத்தி சின்னஞ் சிறு வயதிலேயே கணவனை இழந்துவிடுகிருள். அவள் நெஞ்சத்திலிருந்து எழும் துன்ப அலைகள் பாடலாய் உருப்பெறுகின்றன.

பவளம் விளைஞ்ச தென்னு
பக்கத்திலே வைத்திருந்து,
பவளம்விலை வந்ததென்று
பதறிவிலை கூறினீரே!
முத்து விளைஞ்சதென்னு
மூலையிலே வைந்திருந்து:
முத்துவிலை வந்ததென்று
மூடிவிலை கூறினிரே!

என்று அவசரமாய்த் திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்து விட்டதை எண்ணி வருந்துகின்ருள். தான் வளர்ந்த

அருமைப்பாட்டை நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு எல்லை யற்ற துன்பம் பெருகுகின்றது:

பள்ளிக் கூடமிருந்து
படித்துவரும் நாளையிலே,
ஒருபணத்துச் சித்தாடை
உடுத்தி விளையாடையிலே,
உருண்டை மணிகட்டி
ஓடி விளையாடையிலே,
தண்டை சிலம்பமிட்டுத்
தவழ்ந்து விளையாடையிலே,
கணக்குகளைக் கருதிக்
காரியமாய்ப் பார்க்கையிலே
மாமன் மகள் என்று
மருவில்லாப் பெண்வளர்த்தேன்!
அம்மான் மகள்என்று
அருமையாய்ப் பெண்வளர்ந்தேன்!

இவ்வளவு அருமையாய் வளர்த்து மிக விரைவில் திருமணம் முடித்த பின் தனக்கு நேர்ந்துவிட்ட துன்பத்தைப் பாடுகின்ருள்:

தாலிக்கு அரும்பெடுத்த
தட்டானும் கண்குருடோ?
சேலைக்கு நூலெடுத்த
சேணியனும் கண் குருடோ?
பஞ்சாங்கம் பார்க்கவந்த
பார்ப்பானும் கண்குருடோ?
எழுதினவன் தான் குருடோ
எழுத்தாணி கூர் இல்லையோ?

* * *

கட்டிய சேலை இன்னும்
கசங்கி மடியவில்லை!
வச்ச பூ இன்னம்
வாசம் குறையவில்லை!
மஞ்சள் கலையவில்லை
மடிப்புக் குலையவில்லை!

* * *

தாலி கொண்டுவந்த
தட்டானும் போகலையே!
மாலை கொண்டு வந்த
வயிராவி போகலையே!
பந்தல் பிரிக்கலையே!
வந்தசனம் போகலையே!
கலியாணப் பானைகளும்
கழுவிக் கவுக்கலையே!
பணியாரம் சுட்ட சட்டி
பாதிமணம் போகலையே!

கணவனும் தானும் சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பின் கணவனை இழந்த ஒருத்தி பின் வருமாறு புலம்புகிருள்

சோறு சுடுதுண்ணு
துகில் எடுத்து ஆத்திவந்தேன்!
பாலு சுடுதுண்ணு
பட்டு எடுத்து ஆத்தி வந்தேன்!

* * *

சின்ன வயதில் என்னைச்
சீரழித்துப் பார்த்தீரே!

கன்னி வயதில் என்னைக்
கற்பழித்துப் பார்த்தீரே!

*　　*　　*

என்னைக் கெடுக்க என்று
ஏதவாய் வளர்ந்தீரே-என்
வாழ்வைக் குறைக்கவென்று
வளர்ந்தும் இருந்தீரே!

*　　*　　*

பத்து பிராயத்திலே-நான்
பால் குடிக்கும் நாளையிலே
ஆணழகர் மாலையிட்டு-என்னை
அழகாக வைத்திருந்தீர்!
கட்டழகர் மாலையிட்டு-என்னைக்
காட்சியுடன் வைத்திருந்தீர்!
காட்சி குலைத்துவிட்டு- இப்போ
கர்த்தன் பதி நடந்தீர்!
மகிழ்ச்சி குலைத்துவிட்டீர்-என்னை
மண்மேல் படுத்திவிட்டீர்
கொண்ட அருமை என்னே – இப்போது
கோலம் வந்த நேர்த்தி என்னே!

கணவனும் மனைவியுமாய்க் கூடி வாழும் அன்பு வாழ்க்கையில் மலரும் இன்ப மலர்கள் குழந்தைகள். குழந்தைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழும் நாட்களில் குழந்தையை இழந்து வருந்துபவர் உண்டு. குழந்தையை இழந்தவருக்கு ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு

அது. குழந்தையை இழந்த தாய் நெஞ்சம் ஓலமிடு கின்றது:

பிள்ளையில்லா வாழ்வு
பேய் வாழ்வு என்று சொன்னோம்!
பூமியிற் புரண்டழுதேன்
புழுவாய்த் துடித் தழுதோம்'
பின்னிப் பின்னிச் சொல்லியுந்தான்
பிடிக்க வந்தான் கேட்கலையே!
அழைக்க வந்த எமனுக்கு
அனேக திரவியமும்
ஆனைவிடாய் தாரமின்னம்!
அனேக திரவியமும்
ஆனைவிடாய் தேவையில்லை
அழகான மைந்தனை
அழைக்க வருவமின்னான்!
ஈகடிக்கச் சம்மதியோம்!
எமன் வரச் சம்மதித்தோம்!
காற்றடிக்கச் சம்மதியோம்
காலன் வரச் சம்மதித்தோம்.

கடவுள் தன் குழந்தைக்கு நீண்ட வாழ்நாளைத் தர வில்லை என்று துன்புறுகின்றாள் தாய்.

தாயார் வயித்திலே
சனித்தநாள் செல்லாச்சா
தவமுனிவர் தன்னிடத்தில்
தவம் வாங்கி வந்த
தவனை சரியாச்சா?
அழகை எழுதினவன்
ஆயுசை எழுதலையே!

ஆயுசை எழுத
அசத்திட்டு இருந்தானே?
வடிவை எழுதினவன்
வயதை எழுத மாட்டலேயா?
வயதை எழுத
மறந்திட்டு இருந்தானே?

குழந்தையின் அழகையும் வளர்த்த அருமையையும் எண்ணி உருகுகின்றாள் தாய் :

கால் அழகும் கை அழகும்
கட்டைவிரல் லெட்சணமும்
தோள் அழகும் கால்அழகும்
சுண்டுவிரல் லெட்சணமும்
நீலமுழிக் கண்கள்ரெண்டும்
நீலக்கறையான் திங்கவிட்டோம்!
மைல முழிக் கண்கள் ரெண்டும்
மண்கறையான் திங்கவிட்டோம்'
கோல முழிக் கண்கள் ரெண்டும்
குளிக்கறையான் திங்கவிட்டோம்!

தன் குழந்தையை அழகிய கிளி என்றும், அதனை கூவும் பருவத்தில் – பறக்கும் காலத்தில் இழந்து விட்ட தாய்க் கூறித் தாய் வருந்துகிறாள்.

அன்னக் கிளியே!
ஆடும் பசுங்கிளியே!
ஆலிலைத் தொங்கலிலே
ஆடும் பசுங்கிளியே!
அன்னக் கிளிவளர்த்து
ஆடையிலே தப்பவிட்டோம்!

கொஞ்சம் கிளி வளர்த்துக்
கூவையிலே தப்பவிட்டோம்!
பச்சைக் கிளியே!
பறக்கும் பசுங்கிளியே!
பச்சைக் கிளி தொங்கலிலே
பறக்கும் பசுங்கிளியே!
பொன்னங் கிளி வளர்த்துப்
போகவிட்டு ஏங்கி நின்றோம்!
பச்சைக் கிளிவளர்த்துப்
பறக்கையிலே தப்பவிட்டோம்!

திருமணமாகும் பருவத்தில் காளையாய் விளங்கிய தன் மகனை இழந்துவிட்ட தாய்,

கன்னியரைக் கைபிடிச்சா
கனபாவம் சுத்துமின்னு
மங்கையரை மாலையிட்டா
மாபாவம் சுத்துமின்னு •
தன்பாவம் கொண்டு
தனிவழியே போனானே!

என்று இரங்குகின்றாள். மணந்து, பூத்து, காய்த்துப் பொலிய வேண்டிய தன் மகனை இழந்தவளின் ஏக்கம் பெரிது; மிகப் பெரிது!

தாய் இறந்த சேதி கேட்டு மகள் நெஞ்சம் புலம்புகின்றது. உடனே சென்று காணத் துடிக்கின்றாள் அவள்- விரைந்து செல்லும் மோட்டார் ஏறிச் செல்ல விரும்புகின்றாள்.

சங்கு மணியடிக்கும்
சமர்த்துள்ள மோட்டாரு!
மோட்டாரு மேலே ஏறி
முன்னேவரக் காணேனே!

குண்டு மணியடிக்கும்
கோபமுள்ள மோட்டாரு!
மோட்டாரு மேலே ஏறி
முன்னேவரக் காணேனே!
வேணு மணியடிக்கும்
வேகமுள்ள மோட்டாரு!
மோட்டாரு மேலே வந்து
விழுந்தழுவக் காணேனே!

சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்த தன் தாய் இறந்து விட்ட மாயத்தை எண்ணி வருந்துகிருள்.

தங்கக் கட்டிலுண்டு-
என்னைப் பெற்ற மாதாவே!
தாழம்பூ மெத்தையுண்டு!
தாழம்பூ மெத்தையிலே
தாயார் படுத்திருப்பாய்!
தாயாரே நீ போன
தடமும் தெரியலையே!
மாணிக்கக் கட்டிலுண்டு-
என்னைப் பெற்ற மாதாவே!
மல்லிகைப் பூ மெத்தையுண்டு!
மல்லிகைப் பூ மெத்தையிலே
மாதா படுத்திருப்பாய்!
மாதாவே நீ போன
மாயை தெரியலையே!

பூவோடு, பொட்டோடு, மஞ்சளோடு, மங்கல நாணேடு இறந்து விட்ட தாயின் அருகே இருந்து மகள் புலம்புகின்ருள்:

பொட்டோடே மையோடே
பிறந்த கொடியோடே
பேர்டுசரப் பட்டோடே
பூந்தோப்பு மாலேவந்து
பொய்கையிலே நீர்மோந்து
பூமியிலே நீராடி
பொட்டியிலே பொன்கழற்றி
பொறுமை உள்ளார் கைகொடுத்துப்
பூவோடே தீகலக்க
புண்ணியங்கள் செய்த ஆத்தா!
மல்லிகைப் பூவோடே
மடிப்பொசந்த பட்டோடே
வரிசை முத்துக் கையாலே
மலர் வாங்கிப் போன ஆத்தா!
செடிகள் மணமணக்கச்
சித்தாடை தீப் பறக்கச்
செடி எல்லாம் பரல்வடிய
செல்லத் தீ கொண்ட ஆத்தா!
மஞ்சக் கழுத்தோடே
மடி நிறைஞ்ச பூவோடே
மன்னவர்க்கு முன்னலே
வைகுந்தம் போனியம்மா
தாலிக் கழுத்தோடே
தலே நிறைந்த பூவோடே
தனஞ்சயற்கு முன்னலே
தனிப்பட்டுப் போனியம்மா!

'செத்த பிணத்திற்கும் சீர் இட்டு அழு...என்பது தமிழ்நாட்டுப் பழமொழி. மஞ்சள் குங்குமத்தோடு இறந்துவிட்ட அன்னேயை வான வெடிகளுடன் எடுத்

துச் சொல்லுகின்றனர். அந் நிகழ்ச்சியைப் பாடல் ஓவியம் எழுதிக் காட்டுகின்றது.

பச்சைக் கிளி எழுதிப்
பாங்கான வேட்டெழுப்பி
பார்வதியாள் போய்ச் சேர்ந்த
பாதை தெரியலையே!
வீதியிலே போறவர்கள்
வெள்ளிரதம் ஏதென்பார்!
வீமருட அம்மை செத்து,
வெள்ளிரதம் போகுதென்பார்!
தரையிலே போறவர்கள்
தங்கரதம் ஏதென்பார்!
தருமருட அம்மைசெத்து,
தங்கரதம் போகுதென்பார்!
முக்குக்கு முக்கு
முடிமன்னர் தோள்மாற்ற
சந்திக்குச் சந்தி
சரிமன்னர் தோள் மாற்ற
தீர்த்தக் கரையிலெ
தீவெளிச்சம் யாதென்பார்!
சீராமர் அம்மை செத்து
தீப்பட்டு வேகுதென்பார்!
ஆற்றங் கரையிலே
அனல் வெளிச்சம் யாதென்பார்!
அருச்சுனர் அம்மைசெத்து
அனல்பட்டு வேகுதென்பார்

தாய் இருக்கும்வரை பிறந்த பெண்ணுக்கு சீர் இருக்கும், பிறந்த இடத்தில் மதிப்பு இருந்தது. தாய் இறந்த பின்பு, உடன்பிறந்த அண்ணனின் அன்பும்

குறைகின்றது. அண்ணனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்த்தவளும் பிறந்த பெண்ணை மதிக்கவில்லை.

கத்தரியும் பாவலும்
கலந்து படர்ந்த இடம்!
கருணர் அம்மை போனவுடன்
கசந்தோம் பொறந்த (இ)டத்தை!
வெள்ளரியும் பாவலும்
விசிப் படர்ந்த இடம்!
வீமர் அம்மை போனவுடன்
வெறுத்தோம் பொறந்த (இ)டத்தை!
வேலியிலே வெள்ளறுகு
வீமரோ எம்பொறப்பான்!
வீமருக்கு வந்தவள்... எங்களை
விலையா மதிக்கலையே!
கள்ளியிலே வெள்ளறுகு
கருணரோ எம்பொறப்பான்!
கருணருக்கு வந்தவள்...எங்களைக்
காசா மதிக்கலையே!

பிறந்த பெண்ணின் நிலை இதுவானால், அவள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளை யார் கவனிக்கப் போகின்றனர்?

மானம் இருட்டி
மழை இருட்டி வந்தாக்கா(ல்)... இந்த
மாதளம் பூத்திணையிலே—எங்கள்
மக்களருமை யார் அறிவார்?
பூமி இருட்டி,
பொழுதிறங்கி வந்தாக்கா (ல்)—இந்த
பூப்போலத் திண்ணையிலே—எங்கள்
பிள்ளையருமை யார் அறிவார்?

மதிப்புத் தராத வீட்டிற்குப் பிறந்த பெண் போக விரும்பவில்லை! பிறந்து வளர்ந்த வீட்டில் இன்று அவளுக்கு கால் வைக்க இடமில்லை!

பூத்த முருங்கைதான்!
பொன்பதித்த மாளிகைதான்
பொன்பதித்த மாளிகைதான்!
பொன்பதித்த மாளிகையில்
போய்இறங்க நீதியில்லை!
காய்த்த முருங்கைதான்!
கல்பதித்த மாளிகைதான்
கல்பதித்த மாளிகையில்
கால்வைக்க நீதியில்லை!

பிறந்த வீட்டிற்குக் கரும்பாக இருந்த பிறந்த பெண் இன்று வேம்பாக மாறிவிட்டாள்.

சித்தகத்தி யானேம்!
சில நாள் கரும்பானேம்!
முற்றும் கசப்பானேம்!
முற்றத்து வேம்பானேம்!
வேணுமென்ற காலத்தில்
வேம்பும் கரும்பானேம்!
வேண்டாத காலத்தில்
கரும்பும் கசப்பானேம்!

முன்பெல்லாம் தாய்வீட்டை நம்பி, வளமான எதிர்காலம் தனக்கு உண்டு என்று மனம் மகிழ்ந்திருந்தாள். இன்று?

ஆத்திலே ஊத்துத் தோண்டி
அழகு சம்பா நாத்துவிட்டேன்!

ஆத்திலே ஊத்து வற்றி
அழகு சம்பா வாடுதய்யோ!

இன்று அவள் ஆசையில் மண் விழுந்துவிட்டது! எதிர்காலம் பற்றிய இன்பமான கற்பனைகள் தகர்ந்து விட்டன!

தாய் உயிருடன் இருக்கும்போதே, அவள் பெற்ற மகள் இறந்துவிடுகிருள். வயது முதிர்ந்த தாய் இருக்க, வாழவேண்டிய மகள் இறப்பது எத்தகைய துன்பமான நிலை! மகளைப் பறி கொடுத்த தாய்,

தேரோடும் வீதியிலே—
நீ பெற்ற மக்களைத்
தேடிவரப் போனயோ!
தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு
தெருவில் வரக் காணேனே!
மாடு ஓடும் வீதியிலே—
நீ பெற்ற மக்களை
மறித்துவரப் போனயோ!
பார்த்துப் பிடித்தணைத்துப்
பக்கம் வரக் காணேனே!

என்று புலம்புகின்ருள்.

முன்பு மகளை இழந்து வருந்திய தாய், இப்போது கணவனை இழந்து விட்டாள். கணவனை நோக்கி,

முறுக்குத் திருப்பலகை
மூணுவரான் கைப்பலகை!
மூத்த மகள் இல்லாமல்
முடியலையோ உன் தேரு?

அரக்குத் திருப்பலகை
அஞ்சுவரான் கைப்பலகை!
ஆசைமகள் இல்லாமல்
அசையலையோ உன் தேரு?

என்று கேட்டு அழுகின்ருள்.

முன்னோர் தேடி வைத்த சொத்து எதுவும் இல்லாமல் தன் முயற்சியாலே முன்னுக்கு வந்த ஒருவர் இறந்துவிடுகின்ருர். அவர் மனைவி,

அப்பன் முதலுமில்லை!
அய்யாக்கள் சொத்துமில்லை!
முந்தி முதலுமில்லை!
முப்பாட்டன் சொத்துமில்லை!
தன் புத்தி யாலே!
தகுந்த குடியானுர்!
எட்டுக் கடை பார்ப்பார்!
எதிர்த்தகடை மேல்பார்ப்பார்!
எட்டுலட்சம் கொண்டுவரும்
இந்திரரைத் தப்பவிட்டேன்!
பத்துக் கடை பார்ப்பார்!
பழைய கடை மேல்பார்ப்பார்!
பத்துலட்சம் கொண்டு வரும்
பாண்டியரைத் தப்பவிட்டேன்!

என்று தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்துகின்ருள்.

உலகம் பலவகை

உலகில் எத்தனையோ வகையான மக்கள் வாழ்கின்றனர்; அவர்களுடைய உள்ளங்களும் பலவகையானவை; உள்ளத்திற்கேற்ப வாழ்க்கையும் பலவகையாய் உள்ளன. மக்களின் பல்வேறு வகையான வாழ்க்கையில் மலர்ந்த பாடல்களும் பல்வேறு வகையாய் உள்ளன. உலக அனுபவம் மிக்க தந்தை தன் மகனுக்குக் கூறும் சிறந்த அறிவுரை இது:

இல்லையென்று ஒருவர்கிட்ட
இரப்பதற்கு போகாதே!
கொடுப்பாரை விலக்காதே!
கோள்சொல்லித் திரியாதே!
கட்டிவைத்த முதல் அழிய
கச்சவடம் பண்ணாதே!
செட்டியாய்ப் பிறந்தவர்க்குத்
திரவியமே தெய்வமப்பா!

இழவு விழுந்த வீட்டிற்கு அழ வந்த மாமியும் மருமகளும் ஒப்பாரி பாடிக்கொண்டே பாட்டுடன் பாட்

டாய், இழவு விழுந்த வீட்டுத் தோட்டத்தில் உள்ள பாகற்காயை அறுத்துக்கொண்டு போகத் திட்டமிடுகின்றனர்.

பந்தலிலே பாகற்காய்
பார்த்து அறு மாமியாரே!

என்று மருமகள் நினைவூட்டுகின்றாள்.

போகும்போது அறுக்கலாம்
பொறுத்திரு மருமகளே!

என்று விடை கூறுகின்றாள் மாமி. இருவர் பாட்டையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரி,

விதைக்காக விட்டிருக்கிறேன்.
விரலாலே தொடாதே!

என்று அவர்களுத்குத் தடை போடுகின்றாள். இழவு விழுந்த வீட்டில் நடக்கும் பேச்சு இது. இத்தகைய உள்ளம் படைத்த மக்கள் மிக இழிந்தவர்கள்! நாடாண்ட பெருந்தலைவர் இறந்து பிணம் இருக்கும் போதே பதவிக்குப் போட்டி இடுவது இத்தகைய உள்ளம்தான்! குடும்பத் தலைவர் உயிர்விட்டவுடன் பணத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள போராடுவது இத்தகைய உள்ளம்தான்! எதிர்பாராத விபத்தில் சிக்கி மாண்டவரின் சட்டைப் பையையும் தேடிக் காசு எடுப்பது இத்தகைய உள்ளம் தான்!

நல்ல குறி சொல்லும் குடு குடுப்பைக்காரன் தன் கையில் உள்ள சிறிய உடுக்கையை ஆட்டிக்கொண்டே விரைந்து பாடும் பாடல் சுவையானது.

காளி, கபாலி, மகாசூலி, மகேஸ்வரி!
கருணை செய்ய ஓடிவா என்னம்மா!

ஆலில் துயின்ற மாலின் சகோதரி
வாலை மனோன்மணி! மேல மலையாளம்
வாழும் பராபரி! பாலன்முன் ஓடிவா!
வா சக்கம்மா! ஓடிவா வாவாவா!

என்ற பாடிக்கொண்டே நல்ல குறி சொல்லுவான் குடு குடுப்பைக்காரன். நல்ல வாக்குச் சொல்லிப் பிறரை மகிழ்வித்துப் பிழைக்கின்ற வாழ்வு, அவனுடையது.

குறி சொல்லிப் பிழைக்கும் குறத்தியும் இவ்வாறே பெண்களை மகிழ்வித்து நல்ல குறி சொல்லி வாழ்பவள்.

குறியொன்னு கேட்கலையோ,
கொம்பனைய பெண்டுகளே!
வாழாத பெண்டுகளை
வாழவைக்க மருந்துண்டு!
சண்டை கெலிப்பதற்கு
சாரக் குளிகை யுண்டு

என்று பாடிக்கொண்டே தன் கலைத்திறனைப் புகழ் வாள்.

தமிழகத்தில். நூற்று இருபத்தெட்டுப் பேர் சட்ட சபையில் இருந்தபோது, அச்சபையை வெறுத்த ஒரு வர் உள்ளத்தில் தேங்கிக் கிடந்த வெறுப்புணர்ச்சி எல்லாம் பாட்டில் வெளிப்படுகிறது.

எண்ணத்தில் நூறுடனே
இருபத்தெட்டு பேர்களுண்டு!
பண்டத்தில் ஏதுமில்லை;
பகட்டினில் மயக்காதீர்!
சவுகரியம் அற்றசபை!
சட்டசபை மட்டசபை
இச் சபையின் ஸ்தாபித்ததால்,
எய்தும்பயன் யாதுமில்லை!

மக்கள் தம் காலத்தில் வாழ்ந்து தமக்காக உயிர் விட்ட வெற்றி வீரர்களையும் தலைவர்களையும் மறவாமல் போற்றுகின்றனர். வாய்மொழியாக வழங்கி வரும் பாடல்களில் அவர்களின் புகழ் மண்டிக் கிடக்கின்றது. கோவை மாவட்டத்துக் கும்மிப் பாடல்களில் சின்ன மலை என்னும் வீரனின் புகழ் பரவிக் கிடக்கிறது.

பட்டத்துக் கத்தி பளபளெனச்—செல்லும்
பாளையக் காரரை முன்னடக்கி
வெட்டும் துரைமகன் சின்னமலை—வரும்
வேடிக்கை தன்னையும் பாருங்கடி!
பூனைக் குலமென வெள்ளைப்படையோடப்
பூரித்து வீரப் புலி போலச்
சேனைக் கதிபதி சின்ன மலைவரும்
தீரத்தை வந்துமே பாருங்கடி!
கட்டுக் கடங்காத காளைகளைப் போலக்
கட்டிப் பிடித்துக் கவலையுடன்
வெட்டிச் செயங்கொண்ட சின்னமலை—தன்னை
வெள்ளைக் காரர்கொண்டு போவதைப் பார்!

என்று கும்மிப் பாடல் நீண்டு செல்லுகின்றது!

நாட்டுப் பாடலில் சிறுகதைகள் சில வழங்கி வருகின்றன. சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் சிறுகதை ஒன்றைக் கீழ்வரும் பாடல் கூறுகின்றது.

குறுகுறுத்தான் மலைமேலே
குயில் போன்ற குரலைக்கேட்டு
கொண்டவனைக் கிணற்றில் தள்ளிக்
குன்றேறிப் பார்க்கும்போது
குயில் போன்ற குரல் உடையான்
குருடனாய் இருக்கக் கண்டாள்!

எழுதாத கதைகள்

வாய் மொழி வாயிலாக நம் நாட்டில் பல கதைகள் செய்யுள் வடிவில் வாழ்ந்து வருகின்றன. அவை கேட்பதற்கு இனியவை; இனிய கற்பனையில் பிறந்தவை; இலக்கியச் சுவை மிகுந்தவை.

கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் ஒயில் கும்மிப் பாடலாக திணைப் புனம் காக்கும் வள்ளியின் கதை வழங்கி வருகின்றது. இலக்கியச் சுவை மிகுந்த அக் கதை பின் வருமாறு அமைந்து உள்ளது.

திணை காக்கும் வள்ளி

செம்பவளக் கால் நாட்டி—அதில்
சிறந்த தவளங்கள் பூட்டிக்
கம்பலைப் பொன்மணி நிரப்பி-மிகக்
கனம்பொருந்தும் தழை பரப்பி

* * *

பருத்த குமிழாணி வைத்து–வள்ளி
பாதம் வைக்க ஏணி வைத்து
ஏணி தனில் பாதம் வைத்து-மெள்ள
ஏறவள்ளி மனம் வைத்துப்
பேணியவள் பரணி ருந்தும்–வள்ளி
பெற்றியுடன் வளம் பொருந்தும்!

இத்தகைய அழகான பரண்மீது இருந்து கொண்டு வள்ளி தினைப் புனங் காக்கின்றாள்.

அசையாத பரண் ஏறி–அந்த
அன்னை வள்ளி மனந் தேறி
திசையை நோக்கிப் பார்த் திடுவாள்–வள்ளி
தெய்வங்களைக் கும் பிடுவாள்!
வரிசை அண்ணன்மார் போக–அங்கே
வள்ளியும் பாங்கியு மாக
விரைந்து கையில் கவண் சேர்த்தாள்–வள்ளி
விளைந்த தினைப்புனம் காத்தாள்!

வள்ளி தினைப்புனம் காக்கும் திறனையும் தன் வேலையில் அவளுக்கு இருக்கும் ஈடுபாட்டினையும் பின் வரும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாங்கியரைப் பிரியாமல்–நெஞ்சில்
பல நினைவும் குறி யாமல்,
தீங்கு வரச் செய்யாமல்–கிளி
தினைக் கதிரைக் கொய் யாமல்
வீசும் கவண்மா றுமல்– அம்மன்
வேற்று முகம்பா ராமல்
காசலையப் பரண் மீது–நின்று
காத்தாளே குறமாது!

வள்ளி கவண் வீசிக் கல்லெறியும்போது ஆடை அணிகள் குலுங்கின்றன; கையும் மெய்யும் அசைகின்றன:

இரு தனங்கள் அசைந் தாட—உண்டை
எறிந் தாளே கவண் ஓட.
பருவ முகிற் குழல் சரிய—வள்ளி
பண்புடனே கவண் எறிய
கையில் வளை கலக லென்ன—வள்ளி
கவண் எறிந்தாள் உடல் பன்ன
மெய்பில் இட்டபணி துலங்க — உண்டை
வீசுகிறாள் கவண் இலங்க
அஞ்சுகப் பெண்குரல் போடக்—கேட்டு
அன்னங்கள் வந்திசை பாட
வஞ்சி இடை துவள நின்றாள்—அம்மன்
மணிக் குரலால் ஓல மிட்டாள்!

தினைப் புனங் காக்கும் வள்ளிக்குத் துணையாகக் குயிலும் மயிலும் அன்னமும் பூவையும் அங்கே சூழ்ந்து நிற்கின்றன-

பூங்குயில்கள் சூழ்ந்து மொய்க்க—அன்னம்
பூவைகளும் வந்து மொய்க்க
மாங்குயில்கள் இசை பாடப்—புள்ளி
மயில் அன்னமும் நடமாட
செப்புச் சிலைக் கண்ணாளே—அம்மன்
தினைப் புனங் காத்திருந்தாளே!

* * *

பேராசை கொண்ட நரி!

வாய்மொழி வாயிலாகப் பேராசை கொண்ட நரி ஒன்றின் கதை வழங்கி வருகின்றது. இல்லாததைப் பெற ஆசைப்பட்டு இருந்ததையும் அந்த நரி இழந்த கதையை நாட்டுப் பாடல் அழகாகக் கூறுகின்றது.

மந்தை வெளி தனிலே
மாட்டிறைச்சி தான் இருக்க-ஒரு
குள்ள நரி கண்டு
குடுகு டென்று ஓடிவந்து,
மாட்டிறைச்சி தன்னை
வகையாகக் கவ்விக் கொண்டு
ஆற்றங் கரையோரம்
அடுத்து வரும்போது—

என்ன நடந்தது என்பதைக் கூறுகின்றது பாடல்.

இடதுபுறம் இருந்து
எழும்பியே தண்ணீரில்
வாளைமீன் துள்ளி
வலதுபுறத்தில் விழப்

பார்த்திருந்த குள்ள நரி என்ன செய்தது என்பதைக் காண்போம்.

வாய்க் கறியை நிலத்தில் வைத்து
வாளை மீனைப் பிடித்திடவே
வாளை மீன் தப்பி
வைகை யாற்றில் தான்விழவே
நிலத்தில் வைத்த இறைச்சிதன்னை

நின்றதொரு செம்பருந்து
காலில் இடுக்கிக் கொண்டு
கானகமே போனதுவாம்!

குள்ளநரியின் நிலையைப் பாடல் அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

அப்போது குள்ளநரி
அடைவாகத் தான்பார்த்து,
மாட்டிறையும் போச்சு
வாளை மீனும் போச்சென்று
வானத்தைப் பார்த்து மதிமறந்து
நின்றதுவாம்!

இக் கதைப் பாடல், அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை என்னும் வாய்மொழி இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சேவலைக் காணோம்!

பழங்காலத்துத் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த கிழவர்கள் இன்றும் நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்கின்றனர். அவர்களிடம் விடுகதையும் யுக்திக் கணக்குகளும் பழமொழிகளும் நிறைய உள்ளன. நீளமான நாட்டுப் பாடல்கள் சிலவற்றையும் இசையோடு அவர்கள் பாடுகின்றனர். அத்தகைய பாடல்களில் ஒன்று சேவல் பாட்டு. இப்பாடலை அச்சிட்டும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

மாலை நேரம். காக்கை குருவிகளெல்லாம் தம்தம் கூட்டிற்குத் திரும்பி வருகின்றன. மேயச் சென்ற மாடுகள் வீடுநோக்கி வருகின்றன. கோழிகள் எல்லாம் இருப்

பிடத்திற்கு வந்துவிட்டன. ஆனால் ஒரு சேவல் மட்டும் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அதனை மிக்க கவனத்தோடு வளர்த்தவள் அதனைத் தேடத் தொடங்குகின்றாள்:

என்சேவல் போன இடம்
எனக்குத் தெரியாதே!
என்தன் துரை ரங்கசாமி
என்னசொல்லு வாரோ
என்ன சொல்லுவாரோ
அவர்க்கிஷ்ட முள்ள சேவல்!
இஷ்டமுள்ள சேவல்தன்னை
எவளோபிடித் தாளே!

சேவலை எவ்வளவு அருமையாக... அக்கறையாக வளர்த்து வந்தாள் என்பதைக் கூறி அத்தகைய சேவலை யாரோ பிடித்துக் கொண்டார்களே என்று வருந்துகின்றாள்.

நல்லசிறு தொட்டில்கட்டி
நான் வளர்த்த சேவல்!
நான்வளர்த்த சேவல்தன்னை
நஷ்டமிட்டவள் யாரோ!
தங்கத்தினால் சலங்கைகட்டி
தரையில்விட்ட சேவல்!
தரையில்விட்ட சேவல்தன்னை
சாத்தி வைத்தவள் யாரோ!
முத்துமணி கட்டிஎன் தன்
முன்னேவிட்ட சேவல்!
முன்னே விட்ட சேவல்தன்னை
மூடிவிட்டவள் யாரோ!

பவழமணி கட்டி இப்போ
பார்த்துவிட்ட சேவல்.
பார்த்துவிட்ட சேவல்தன்னை
பதுக்கிவைத்தவாள் யாரோ!

காதுகுத்தி கடுக்கனிட்டு
கடையில்விட்ட சேவல்!
கடையில்விட்ட சேவல்தன்னை
கண்டழைத்தவள் ஆரோ

கொண்டைதனில் குப்பிகட்டி
குலாவவிட்ட சேவல்!
குலாவவிட்ட சேவல் தன்னை
கொண்டுபோனவள் யாரோ!

சேவலின் உடல் அழகையும் நடை அழகையும் குரல் இனிமையையும் புகழ்ந்து, அத்தகைய சேவலை யாரோ பிடித்துக்கொண்டார்களே என்று வருந்துகிருள்.

பச்சை இறக்கை பளபளென்ன
பறந்துவரும் சேவல்!
பறந்துவரும் சேவல் தன்னைப்
பார்த்தணைத்தவள் ஆரோ!

துத்திப்பூ வர்ணமுள்ள
துரைசாமியின் சேவல்
துரைசாமியின் சேவலுக்குச்
சூதுசெய்தவள் ஆரோ!

வர்ணமயில் ரேகைமின்ன
வளரும் என்தன் சேவல்!
வளரும் என்தன் சேவல்தன்னை
வழிமறித்தவள் யாரோ!

அஞ்சுவர்ண நிறமுடைய
அன்ன நடைச் சேவல்
அன்ன நடைச் சேவல்தன்னை
அடக்கிக் கொண்டவள் யாரோ!

கூவும்குயில் தொனியுடனே
கூவிவரும் சேவல்
கூவிவரும் சேவல்தன்னை
கூப்பிட்டவள் யாரோ!

சேவல் பல வேறு தெருக்களில் சென்று மேய்ந்து வருவதை நினைத்துப் பார்க்கின்றான்.

அரசர்கள் வீதிதன்னில்
ஆடிவரும் சேவல்!
ஆடிவரும் சேவல்தன்னை
அடக்கிவிட்டவள் யாரோ!

வேளாளர் வீதிஎங்கும்
விளையாடிவரும் சேவல்
விளையாடிவரும் சேவல் தன்னை
விரும்பிக்கொண்டவள் யாரோ

பட்டணத்து வீதிஎங்கும்
பாய்ந்துவரும் சேவல்
பாய்ந்துவரும் சேவல்தன்னை
பதுக்கிவிட்டவள் யாரோ!

பூவின் கடைப் புழுதிதனில்
புரண்டுவரும் சேவல்

புரண்டுவரும் சேவல்தன்னை
பிடித்துவைத்தவள் யாரோ!

பெரியகடை வீதிஎங்கும்
பேர்எடுத்த சேவல்!
பேர்எடுத்த சேவல்தன்னை
பிடித்துவைத்தவள் யாரோ!

காளி போன்ற தெய்வங்களுக்கு நேர்ந்துகொண்டு விட்டு வைத்த சேவலை யாரோ பிடித்துவிட்டார்களே என்று வருந்துகிறாள்:

காளியிட கோயிலுக்கு
கனமாய்விட்ட சேவல்!
கனமாய்விட்ட சேவல்தன்னை
கட்டி வைத்தவள் யாரோ!

அங்காளம்மன் கோயிலுக்கு
அடுமைவிட்ட சேவல்!
அடுமை விட்ட சேவல்தன்னை
அடக்கிக்கொண்டவள் யாரோ!

காத்தான் கறுப்பனுக்கு
காட்டிவிட்ட சேவல்!
காட்டிவிட்ட சேவல்தன்னைக்
கட்டிவைத்தவள் யாரோ!

பலவேறு இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, தன் சேவல் வீடு வந்து சேர அருள்புரியுமாறு தெய்வங்களை வேண்டுகிறாள்.

மாயமலை பழனி, வடி
வேலா! கிருபை செய்வாய்!

மனது குறை வையாமலே
வந்திட நீ செய்வாய்!

காளிமக மாயிஉன் தன்
கடிமலர்த்தாள் போற்றி!
கலங்கிடாமல் சேவல்தன்னைக்
கடுகிவரச் செய்வாய்!

இதை இயற்றியவர் ஊர், பேர் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பல ஆண்டுகளாக வாய்மொழியாக வழங்கிவரும் பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று.

மாரியம்மன்

தமிழகத்தில் ஊர்தோறும் மாரியம்மன் கோயில் உண்டு. வெள்ளிக்கிழமை அங்கே சிறப்பாகப் பூசைகள் நடக்கும். ஆடி மாதத்தில் அத்தெய்வத்திற்குப் பெரிய திருவிழா நடக்கும். பூசாரிகள் சிலம்புகளை எடுத்து இனிய ஒலி எழுப்பிப் பாடி ஆடுவர்; வேப்பிலை கட்டிக் கரகம் எடுப்பர். விழா நடக்கும் காலங்களிலும் பூசை செய்யும் வேளையிலும் மாரியம்மன்மீது பலவகையான தோத்திரப் பாடல்களைப் பூசாரிகள் பாடுகின்றனர். மாரியம்மன் பாடல்களைப் பாடும் முன் நாமகளை வேண்டுகின்றனர்:

வாணி சரஸ்வதியே! – என்
வாக்கில் குடி இரம்மா!
நாவில் குடி இருந்து - எனக்கு
நல்லோசை தாருமம்மா!
குரலில் குடி இருந்து - நீ
கொஞ்சடி பெற்றவளே!
நாவு தவருமல் – எனக்கு
நல்லோசை தாருமம்மா!

என்று கையில் உள்ள உடுக்கையை மெல்லத் தட்டிக் கொண்டு பாடத் தொடங்குவர்.

பாடும் பாட்டில் குற்றங்குறை இருந்தாலும் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று மாரியை வேண்டுகின்ருர் பூசாரி ஒருவர்:

அறியாதான் பாடுகின்றேன்
அம்மை திருக்கதையை!
தெரியாதான் பாடுகின்றேன்
தேவி திருக்கதையை!
ஏடறியேன் எழுத்தறியேன்
ஏழையம்மா உன் அடிமை!
பாட வகை அறியேன்!
பாட்டின் பயன் அறியேன்!
பேரும் அறியேன்
பெற்றவளே என் தாயே!

என்று பணிவுடன் வேண்டிய பின்னர்,

வேப்பிலையாம் பொன்கரகம்
வீதிவிளை யாடிவர!
ஆயிரம் கண்ணுடையாள்
அலங்காரி வாரும் அம்மா!
பதிணுயிரம் கண்ணுடையாள்
பராசக்தி வாருமம்மா!

என்று வருந்தி அழைக்கின்ருர் பூசாரி.

மாரியம்மன் விழாவில் கரகம் எடுப்பர். பல கரகங்களின் சிறப்பைக் குறிக்கின்றது பாடல்:

மூணு கரகம் அம்மா
முத்தான பொன்கரகம்!
ஐஞ்சு கரகம் அம்மா
அசைஞ்சாடும் பொன் கரகம்!

ஏழு கரகம் அம்மா
எழுந்தாடும் பொன்கரகம்!
பத்துக் கரகம் அம்மா
பதிஞ்சாடும் பொன்கரகம்!

மாரியம்மனுக்குச் சூட்டியுள்ள அணிமணிகள் காண்பவர் உள்ளத்தைக் கவர்கின்றன.

பட்டு பளபளக்க
பாடகக் கால் சேருட
முத்து மொளமொளென்ன
மோதிரக் கால் சேருட
தாழும் குறக் கூடை
தனிக்கட்டும் பொன்னூலே!

மாரியம்மனின் கொலு அழகைப் புனைகின்றது பாடல்:

ஓராம் படித்தளமாம்
ஓலைப்பூ மண்டபமாம்!
ஓலைப்பூ மண்டபத்தில்
உத்தமி கொலுவிருந்தாள்!

இரண்டாம் படித்தளமாம்!
இரத்தின சிம் மாதனமாம்!
இரத்தின சிம் மாதனத்தில்
இருந்தரசு தான்புரிவாள்!

மூன்றும் படித்தளமாம்!
முத்துமணி மண்டபத்தில்
முத்துமணி மண்டபத்தில்
முத்தழகி கொலுவிருந்தாள்!

நான்காம் படித்தளமாம்
நவரத்தின மண்டபமாம்!

நவரத்தின மண்டபத்தில்
நாயகியும் வந்தமர்ந்தாள்!
ஐந்தாம் படித்தளமாம்!
அழகுமணி மண்டபமாம்!
அழகுமணி மண்டபத்தில்
ஆத்தாள் கொலுவிருந்தாள்
ஆறும் படித்தளமாம்
அலங்கார மண்டபமாம்!
அலங்கார மண்டபத்தில்
ஆச்சியரும் கொலுவிருந்தாள்!

என்று இவ்வாறு பத்துவரை அடுக்கிப் பாடுவர்.

அத்தகைய அழகிய கொலுவினில், எத்தனையோ தெய்வங்கள் கூடிக்கொலுவிருக்கின்றன.

ஆத்தாள் கொலுவினிலே
ஆர்ஆர் வீற்றிருந்தார்?
குழந்தை வடிவேலன்
குமரேசன் வீற்றிருந்தார்!
தோகை மயில் ஏறும்
சுப்ரமணியர் வீற்றிருந்தார்!
சிங்க வாகனம்ஏறும்
தேவி கொலுவிருந்தாள்!
ஊர்காக்கும் காளி
உத்தமியாள் கொலுவிருந்தாள்!
வள்ளியொடு தெய்வானை
மகிழ்ந்து கொலுவிருந்தாள்!
வாமுனியும் செம்முனியும்
வந்து கொலுவிருந்தார்!
காத்தன் கறுப்பனொடு
கட்டழகர் வீற்றிருந்தார்!

படமெடுத்து ஆடும் நல்ல பாம்புகள் மாரியம்மன் மீது சுற்றி வளைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைப் புனை கின்றது பாடல்:

அஞ்சு தலை நாகம்
கொஞ்சிவிளை யாடுதம்மா!
பத்துத் தலை நாகம்
பதிஞ்சிவிளை யாடுதம்மா!
செந்தலை நாகம்
சேர்ந்துவிளையாடுதம்மா!
கரிய தலை நாகம்
காக்குதம்மா உன்கோயில்!
ஆபரமாய்ப் பூண்டாய்
அழகுள்ள பாம்பைஎல்லாம்!
நாகம் குடைபிடிக்க
நல்லபாம்பு தாலாட்ட!
சேடன் குடை கவிக்க
செந்நாகம் வட்டமிட!
வட்டமிட வீற்றிருந்தாய்
மாரியம்மா என்தாயே!
மார்மேல் ஒருநாகம்
மடிமேல் புரண்டாட!
தோள்மேல் ஒருநாகம்
துடைமேல் புரண்டாட.
தோள்மேலும் மார்மேலும்
வண்ண மடிமேலும்
கொஞ்சி விளை யாடுதம்மா
கோபமுள்ள மாரியம்மா!

மாரியம்மைக்குக் கரகம் உண்டு; வேப்பிலை உண்டு; சூலம் உண்டு; சிலம்பு உண்டு; பிரம்புஉண்டு; உடுக்கை

உண்டு; பம்பை உண்டு. அவற்றை எல்லாம் மிக அழகாக வருணிக்கின்றது பாடல்: •

கரகம் பிறந்ததம்மா
கன்னனூர் மேடையிலே
வேம்பு பிறந்ததம்மா
விசயநகர்ப் பட்டணத்தில்!
சூலம் பிறந்ததம்மா
துலங்குமணி மண்டபத்தில்
அலகு பிறந்ததம்மா
அயோத்தி நகர்ப் பட்டணத்தில்!
சிலம்பு பிறந்ததம்மா
சிவலிங்கப் பாறையிலே!
பிரம்பு பிறந்ததம்மா
பிச்சாண்டி சந்நிதியில்!
உடுக்கை பிறந்ததம்மா
உத்திராட்ச பூமியிலே!
பம்பை பிறந்ததம்மா
பளிங்குமா மண்டபத்தில்!

இப் பாடல்களைப் பூசாரிகள் உடுக்கை அடித்து, சிலம்பு ஆட்டிக்கொண்டு ஆடிப் பாடும்போது கேட்டு மகிழவேண்டும். அப்போதுதான் இப் பாடல்களில் உள்ள இன்பம் புலப்படும். இப்பாடல்களை, சில மாற்றங்களோடு அச்சிட்டும் வழங்குகின்றனர்.

மன்னன் மகள்

சுவை மிகுந்த கதையொன்று, அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை என்னும் வாய்மொழிக் கதையாய்த் தமிழக மெங்கும் வழங்கி வருகின்றது, சில சில மாற்றங்களோடு அச்சிலும் வெளிவந்துள்ளது. ஒரு நல்ல கதைக்கு இருக்க வேண்டிய சிறப்பியல்புகள் யாவும் அதில் உள்ளன. கற்பவர் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் நிகழ்ச்சிகள் அடுத்து அடுத்து அமைதல், கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் பண்பைத் தெளிவாக விளக்குதல், கதை நிகழ்ச்சிகள் சிக்கலடைந்து எவ்வாறு இவை முடியும் என்று எண்ணத் தூண்டுதல், எல்லோரும் ஒப்பும் வகையில் – இதுவே நல்ல முடிவு என்று மகிழும் வண்ணம் கதை முடிதல் – ஆகிய சிறப்பியல்புகள் யாவும் அக் கதையில் உள்ளன. இனிக் கதையைக் காண்போம்:

அறிவறியா மன்னவன்
அரசாளும் நாளையிலே
ஆதிசிவன் அருளால்
அவனுக்கொரு பெண்பிறந்தாள்!

என்று அந்தக் கதை தொடங்குகின்றது.

அந்த நல்ல பெண்ணை
அழகுள்ள பூங்கொடியை
ஐந்து வயதில்
அறிவறிய வேணுமென்று
வைகுந்தன் என்னும்
வாத்தியார் பள்ளியிலே
மகளைப் படிக்க வைத்து
மன்னவனும் மகிழ்ந்திருந்தான்!

மன்னன் மகள் அந்தப் பள்ளியில்,

ஐந்து வயதில்
அரிச்சுவடி முதலாக
கல்வி ஒழுக்கம்
கலந்ததொரு வேழமுகம்,
ஒன்பதாம் வயதில்
உயர்ந்ததோர் எண்சுவடி,
பத்தாம் வயதில்
பாரச் சுவடியான
நிகண்டு திவாகரமும்
நிகரான இலக்கணமும்

கற்று வந்தாள்.

இத்தனையும் தான்படித்து
இயல்பாக வரும்போது
ஒருநாட் பொழுதினிலே
உயர்ந்தபள்ளிக் கூடந்தனில்
பொழுது போகுமுன்னே
பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு
வைகுந்தன் என்ற
வாத்தியார் அப்போது,
மன்னன் மகளை

வகையாகத் தான் இருத்தி,
"அடிபெண்ணே! உன்பேரில்
ஆசைகொண்டேன் வெகுநாளாய்!
மாயை என்ற ஆசை
மறப்பதில்லை பெண்ணணங்கே!
என்னுசை தீர்க்க வேண்டு"மென்று
இயம்பினுன் வைகுந்தன்!

மன்னன் மகளின் நிலை எப்படி இருந்தது? அவள் என்ன சொன்னுள்?

அப்போது மங்கையரும்
ஐயகோ என்றழுது,
"என்னவார்த்தை நீர்தான்
இயம்பலுற்றீர் சற்குருவே!
ஐயாவே நீர்தாமும்
அவ்வார்த்தை பேசாதீர்!
படிப்பித்த வாத்தியார்
பாங்கான என்தகப்பன்!
கைச்சரசம் செய்யாதீர்
காரணரே என்குருவே!
என்றுதான் மன்னன்மகள்
இவ்வார்த்தை தானுரைத்தாள்!

மாணவி அறிவுரையைக் கேட்டு ஆசிரியன் திருந்தி விட்டானு? குற்றத்தை உணர்ந்து நாணி நின்ருனு?

"அல்ல அடிப்பெண்ணே!
ஆரணங்கே! சொல்லுகின்றேன்:
நீதிமெத்த சொன்னுய்,
நிலைமையுள்ள வாழ்மயிலே!

நீ சொன்ன படியே
நிற்குதோ பூவுலகம்?
ஒருநாளைக் காணலும்
உயர்ந்த ஒரு மணையில்
இருவரும் கூடி
இனமான்களைப் போல
விளையாட நீவாராய்!
வெற்றியுள்ள பூங்கொடியே!"

என்ற அறிவு நிலை கெட்டுப் பேசுகின்றான் ஆசிரியன்.

வாத்தியார் சொல்ல
மங்கையரும் எதுரைப்பாள்!
"ஐயா! உனக் கடியாள்
ஆனபிள்ளை அல்லவோ நான்?
மெய்யாகப் பேசுகிறீர்?
வீண்பேச்சு விட்டுவிடும்!"
என்று சொல்லி மங்கை
இயலாய் எடுத்துரைத்தாள்!

இவ்வாறு மாணவி சொன்னதைக் கேட்ட ஆசிரியன் திருந்திவிடவில்லை. மனம் மாறிவிடவில்லை! மன்னன் மகள் மீது பகைமை கொண்டான். அவளைப் பழிவாங்க முடிவு செய்தான்:

அப்போது வாத்தியார்
ஆன துயரமுடன்
மங்கையரை வீட்டிற்கு
வகையாய் அனுப்பிவிட்டான்!
வாத்தியார் தானும்
வஞ்சம் பகை நெஞ்சில் வைத்தான்!

ஆசிரியன் மனம் பகைமையால்- வஞ்சத்தால் நிரம்பிக் கிடந்தது- மாணவியின் மனம் களங்கமற்று இருந்தது; துணிவும் நேர்மையும் அங்கே குடிகொண்டிருந்தது.

இராசா மகளும்
நடந்து சென்றுள் வீட்டுக்கு!
வீட்டிற்குள் தான்புகுந்து
விபரமுள்ள மங்கையரும்
கூட்டு தொகை கூட்டும்
கொத்தான புத்தகத்துத்
தூக்கும் அங்கே தூக்கித்
துணிவாகத்தான் இருந்தாள்!

காலம் கனிந்தது. மன்னன் மகள் பூத்தாள். மன்னன் மகிழ்ந்தான்:

மறு நாட் காலையிலே
மங்கையருந் திரண்டாள்
அப்போது ராசாவும்
அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
வைகுந்தன் என்னும்
வாத்தியார் தனை அழைத்தான்

ஆசிரியனின் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது. குற்றமுள்ள நெஞ்சு பதைத்தது. மன்னன் மகள் தன்னைப் பற்றி என்ன சொன்னாளோ, என்ன நடக்குமோ என்று அஞ்சினான் ஆசிரியன். அவன் மன நிலையை விளக்குகின்ற பாடல்:

அப்போது வாத்தியார்
ஆன வியாகூலமாய்
என்ன செய்வேன் என்று

ஏங்கி மனந்தளர்ந்து
மன்னன் மனைக்கு
வைகுந்தன் வந்துவிட்டான்!

ஆசிரியனின் மனநிலை மன்னனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

இராசாவும் அப்போது
நலமுடனே ஏது சொல்வான்:
"அருமை இளமயிலாள்
ஆரணங்கு என்மகளும்
வெள்ளிக் கிழமையிலே
விடிய ஒரு சாமம் உண்டு;
உத்திராட நட்சத்திரம்
உகந்த பிரதமையில்
இந்த நல்ல வேளையிலே
இயலான என்மகள்தான்
புட்பவதி யானாள்
புராணத்தைப் பாரும்!"—என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் ஆசிரியனின் மனச்சுமை நீங்கியது; அச்சம் அகன்றது. ஆனால், வஞ்சமனம் திருந்தவில்லை. மன்னன் மகளைப் பழிவாங்கத் துணிந்தான். நல்லவன் போல் நடித்தான்.

அப்போது வைகுந்தன்
ஆனதொரு ஏடெடுத்து
சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துச்
சலிப்பாகத் தான் இருந்தான்

வெள்ளை மனம் கொண்ட மன்னன், கள்ளமனம் கொண்ட ஆசிரியனைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அப்போது மன்னன்
அடைவாகத் தான் பார்த்தான்:
"வாத்தியாரே நீர்தான்
மதிமறந்து இருப்பானேன்?
சொல்லுமையா!" என்று
சொன்னனே மன்னவனும்!

மன்னன் மகளைப் பழிவாங்கத் தக்க நேரம் அதுவே என்று துணிந்தான் ஆசிரியன்.

வைகுந்தன் வாத்தியார்
மனது துயரமுடன்
"என்ன செய்வோம் ராசாவே!
இயல்புடைய உன்மகள்தான்
திரண்ட நட்சத்திரம்
திறமாய் இருக்கவில்லை!
ஆண்டவனே மன்னவனே
அரண்மனைக்கு அழிவு வரும்
உன்மகள் திரண்டதுதான்
உலகுக்கு அழிவுவரும்!
இந்த ஒரு பெண்ணை நீர்
இயல்பாக வைத்திருந்தால்,
சீமைகள் எங்கும்
தீப்பிடிக்கும் இப்போதே!"
என்றந்த வாத்தியார்
இவ்வார்த்தை தான் உரைத்தான்!

வெள்ளை மனம் கொண்ட மன்னன் திடுக்கிட்டான்; கள்ள மனம் கொண்ட ஆசிரியனையே என்ன செய்வது என்று கேட்டான்:

மன்னவனும் அப்போது
வாயில் அடித்துக் கொண்டு
'என்னசெய்வேன் ஈசுவரனே!'

என்று மிகப் புலம்பி
'வழி என்ன சொல்வீர்' என்று
வாத்தியாரைத் தான் கேட்டான்.

மன்னன் தன் சொல்லைத் தட்டாமல் கேட்பான் என்று அறிந்த ஆசிரியன் துணிந்து கூறுகின்றான். மன்னன் மகள் மீது தான் கொண்ட பகையைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றான்:

வாத்தியார் வைகுந்தன்
வகையாக வார்த்தை சொல்வான்:
"பேழைதனைக் கொண்டுவந்து
பெண்ணை அதனில் வைத்து
ஐந்து கட்டு கட்டி
அரக்கு முத்திரை தான்போட்டு
ஓடுகிற ஆற்றிலே
ஒழித்துவிடு ராசாவே!
தோஷங்கள் எல்லாம்
தொலைந்துபோம் அத்தோடே!"

மன்னன் அப்படியே செய்துவிட்டான்:

அப்போது மன்னவனும்
ஆனவியா கூலமாய்ப்
பேழைதனைக் கொண்டுவந்து
பெண்ணை அதனில் வைத்து
ஐந்து கட்டுகட்டி
அரக்கு முத்திரை தான்போட்டு
"ஐயோ மகளே!" என்று
அழுதானே மன்னவனும்:
"அத்தைமகன் இருக்க

ஆற்ருேடே போருயே!''
அழுது புலம்பி மன்னன்
ஆற்றிலே தள்ளி விட்டான்.

மன்னன் மகளுக்கு ஓர் அத்தை மகன் இருப்பதை மன்னன் நினைக்கிருன்; நமக்கும் நினைவூட்டுகிருன்.

ஆசிரியன் விரைந்து ஆற்றங் கரைக்குப் போகின்ருன்:

வாத்தியார் அப்போது
வகையாகத் தான்எழுந்து
பள்ளிக் கூடத்துப்
பையன்கள் பின்தொடர
ஆற்றங் கரையோரம்
ஆசையுடன் ஓடிவந்தான்!
பேழை வருகுதடா
பிடியுங்கள் என்று சொன்ஞன்!
வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்தான்
வாத்தியார் வைகுந்தன்!

நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிடுகின்றதா? திட்டமிட்டபடி எல்லாம் நிகழ்ந்துவிடுகின்றதா?

அவளுடைய அத்தை மகன்
அவ்விடத்தில் வந்து
வேட்டைகள் ஆடி
வேங்கையொன்று தான்பிடித்தான்!
அவ்வேளையிற் பேழை
ஆற்ருேடே வந்ததுகாண்!
கண்டதும் மன்னன் மகள்
களித்து மனம் மகிழ்ந்து,
''ஆரடா சேவகரே!

ஆனதொரு மந்திரியே!
பேழையடா உங்களுக்கு
பேழைமுதல் என்தனுக்கு!''
என்று இளவரசன்
இயல்பாகத்தான் உரைத்தான்.

இளவரசன் கட்டளையை உடனே நிறைவேற்ற விரைந்து செல்கின்றனர்:

நல்லதென்று ஓடியே
நாலுபேர் பிடித்தார்கள்!
பேழைதனைக் கொண்டுவந்து
பிரியமுடன் வைத்தார்கள்!

பேழையைத் திறக்குமாறு மன்னன் மகன் ஆணையிடுகின்ருன். பேழை திறக்கப்படுகின்றது.

பேழைக்குள்ளே ஒரு
பொற்கொடியும் தான் இருந்தாள்!

இதற்குமுன் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததில்லை! நல்வினை அவர்களைச் சந்திக்கவைத்திருக்கின்றது.

இராச குமாரன்
இளவரசி முகம்பார்த்து—நீ
ஆர்? என்று கேட்க
அப்போது உரைக்கலுற்ருள்:
''பொல்லாத வேளையிலே
புத்தியறிந்தேன் என்று
ஓடுகிற தண்ணீரின்
உள்ளே தள்ளினுர்'' என்று
வந்த வரலாற்றை
வகையாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

இளவரசியை எடுத்து வெளியே விட்டுவிட்டுப் பேழை யில், தான்பிடித்துவந்த வேங்கையைப் போட்டு மூடி ஆற்றில் மிதக்கவிடுகின்றான்.

கேட்டந்த மன்னன்மகன்
கிளிமொழியைத் தான்எடுத்து,
பெண்ணிருந்த பேழையிலே
பெருவேங்கையை அடைத்து
ஓடுகின்ற தண்ணீரில்
ஓடவிட்டான் உத்தமனும்!

அத்தை மகளை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டான் இளவரசன்.

மாமன் திருமகளை
வகையாகத் தான் எடுத்துப்
பல்லக்கில் வைத்துக்கொண்டு
பண்புடன் வந்துவிட்டான்!

வாழப்பிறந்தவர்கள் இவ்வாறு நல்லூழ் சேர்த்துவைக்க இன்பமாக வாழ்கின்றனர்.

வேங்கை அடங்கிய பேழை என்ன ஆயிற்று? பேழை யில் மன்னன் மகள் வருவாள் என்று ஆற்றங்கரையில் பிள்ளையுடன் காத்திருக்கும் வைகுந்தன் என்ன ஆனான்?

அப்பேழை வருகுதையா
ஆற்றினிலே நீந்தி!
வாத்தியார் கண்டு
மனதுமிக மகிழ்ந்து

வாசிக்கும் பிள்ளைகளை
வாகாகத்தான் பார்த்து
ஆற்றில் வரும் பேழைதனை
அன்பாய்ப் பிடியும் என்றான்.

ஆசிரியனின் சொற்படி பிள்ளைகள் சென்று ஆற்றில் மிதந்துவந்த பேழைதன்னைப் பிடித்துக் தூக்கிவந்து வீட்டில் வைக்கின்றனர்.

நீந்திப் பிடித்தார்கள்
நேர்த்தியான பேழைதன்னை!
எடுத்துவந்து பெட்டிதன்னை
இறக்கி வைத்தார் வீட்டினிலே!

பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டபின் ஆசிரியன்,

தலைவாசலை அடைந்து
தாப்பாளும் போட்டுவிட்டான்!

ஆசிரியன் நெஞ்சத்தில் ஆசையலைகள் பலவாறு எழுகின்றன:

"மங்கிலியம் நான் தரிப்பேன்
வாழ்வேந்தன் மங்கையர்க்கு!
சோபன கலியாணம்
சீக்கிரமாய் முடிக்கவேணும்!"

பேழையைத் திறக்குமுன்னரே மன்னன் மகளிடம் காதல் மொழி பேசத் தொடங்கிவிட்டான்:

"பேழையுடன் வந்த
பேடைமயிலே! அன்று
பூங்கா வனந்தனிலே
போகிக்கச் சொன்னேனே!

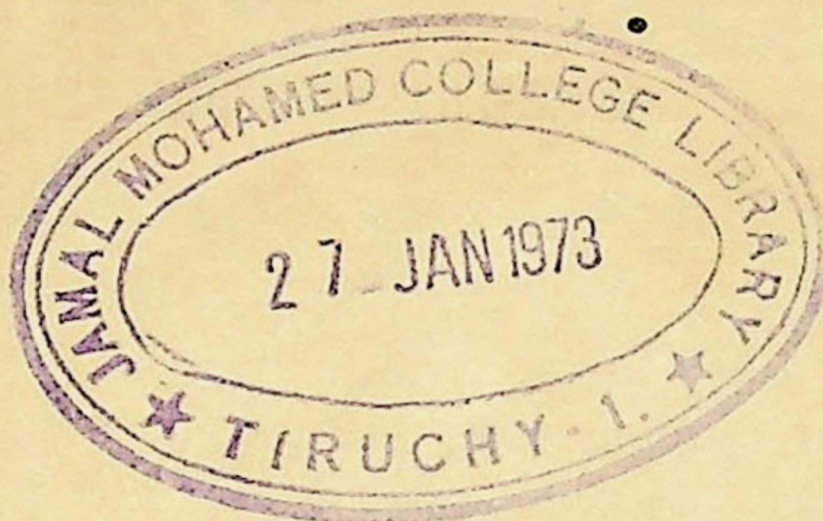
வரமாட்டேன் என்றாயே!
வந்தகப் பட்டாயே!
கல்யாண சோபனம்
கலந்து செய்வோம்!'' என்றான்.

இவ்வாறு பேசிக் கொண்டே பேழை மீதிருந்த கட்டை அவிழ்த்தான்.

கட்டை அவிழ்த்தானே
கட்டழகன் வைகுந்தன்
கட்டை அவிழ்த்தவுடன்
கண்டானே வேங்கைதனை!
வேங்கையும் தான் எழும்பி
மிகவே பசிதீரக்
குரல்வளையைப் பிடித்துக்
குடித்ததே ரத்தத்தை!
வேங்கையும் பின்னர்
வெளிப்பட்டுப் போனதுவே!

தீயவர்களின் முடிவு இது என்று காட்டுவதுபோல இவ்வாறு முடிகின்றது கதை.

JAMAL MOHAMED COLLEGE LIBRARY
27 JAN 1973
TIRUCHY-1.

